Партитура

Поема про Конотопську битву

П. Карпенка-Кринці
муз. Г. Китастого.

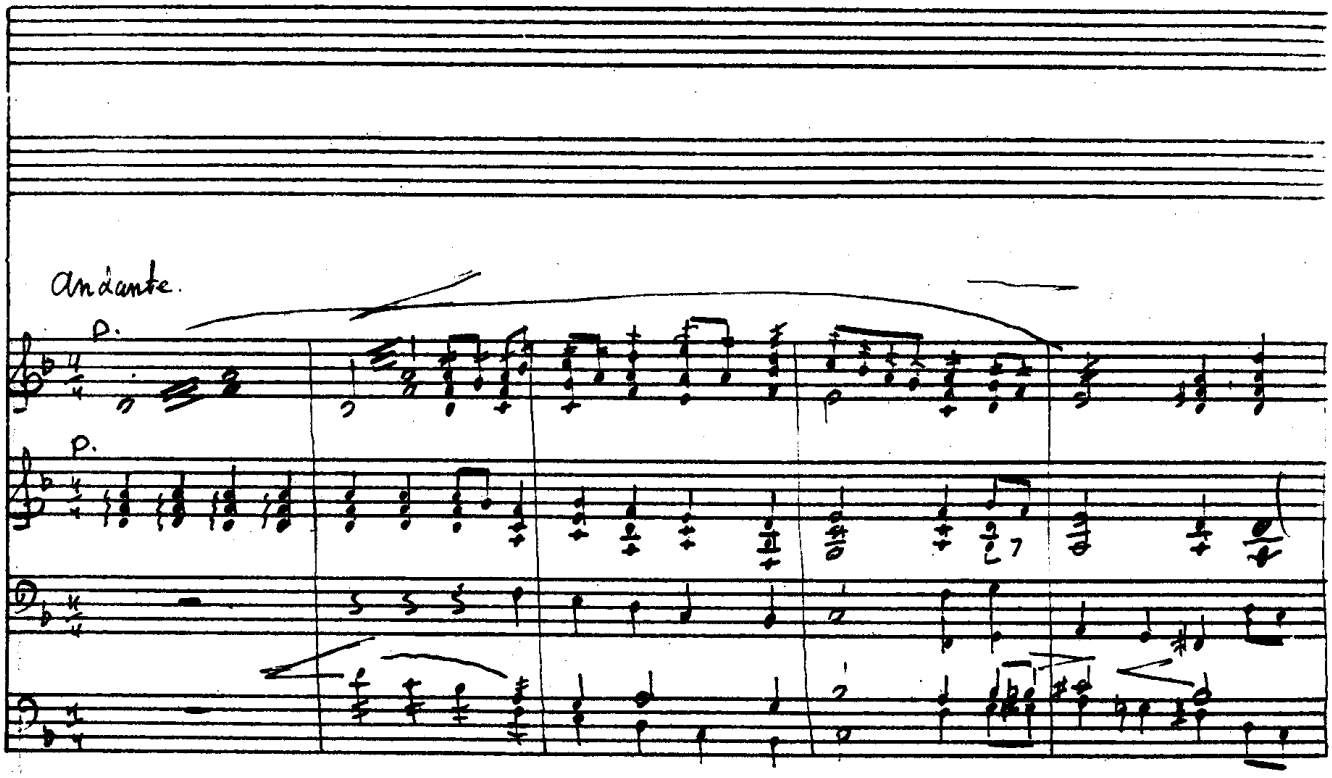

ст. 2.

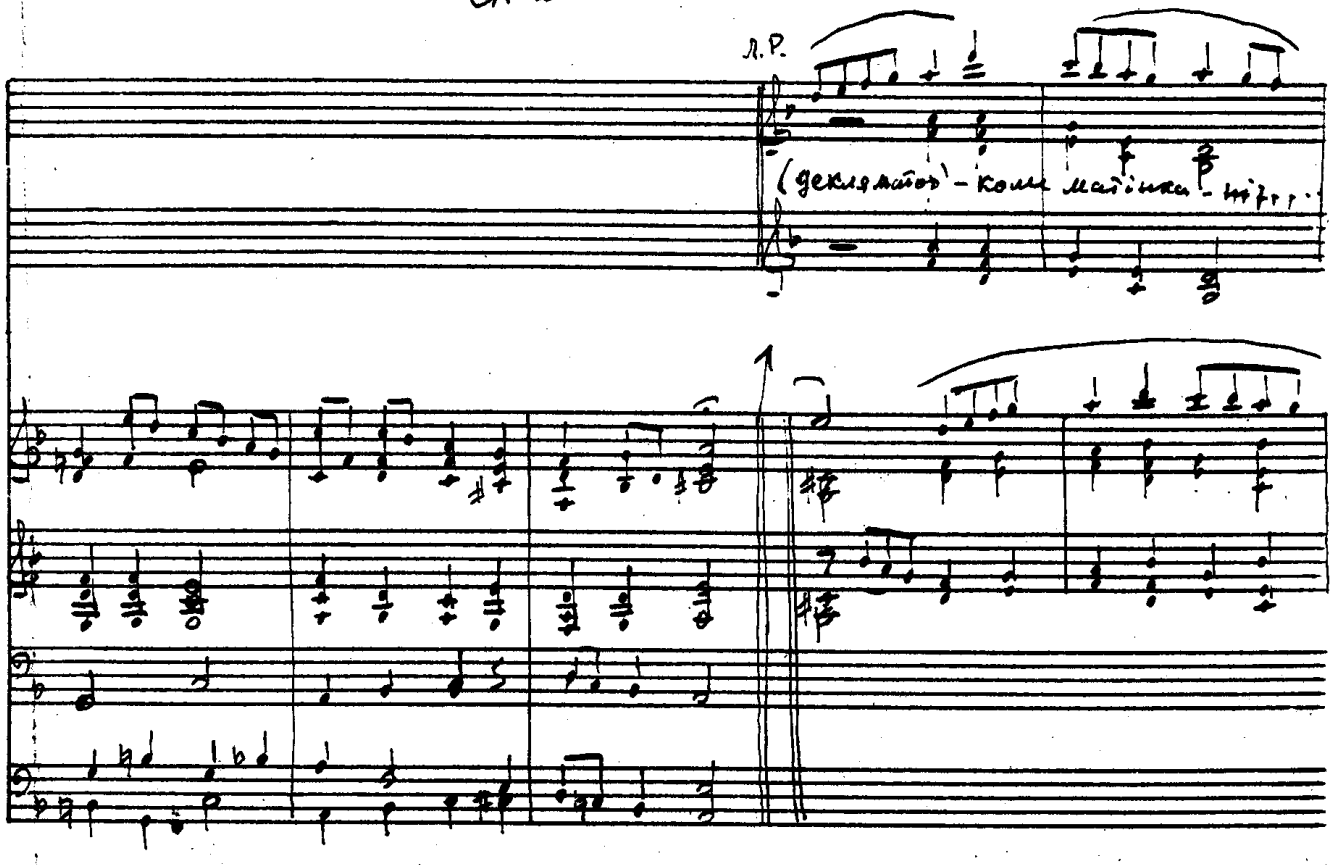

Бібліотека Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка
Детройт 1967

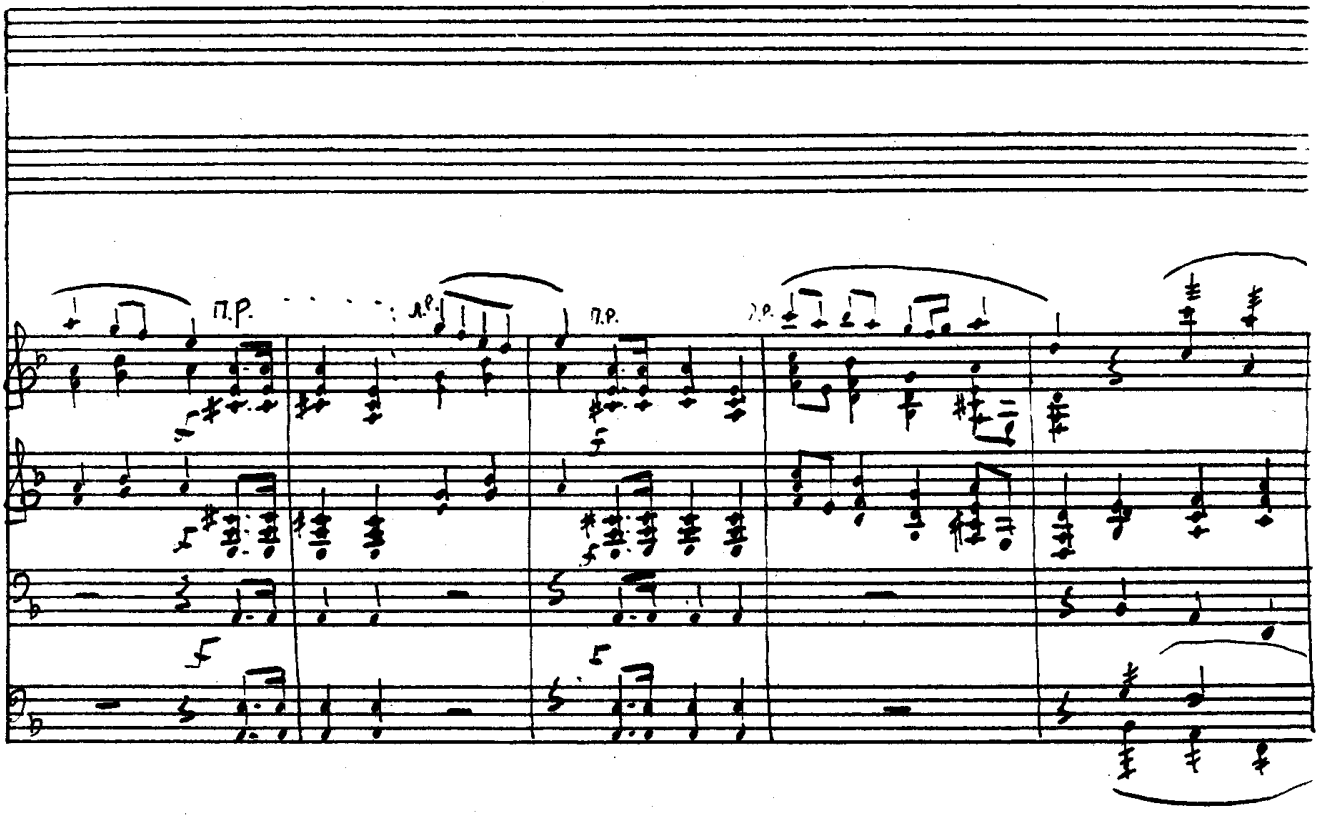
п.р.
п.р.
п.р.
п.р.
5
5

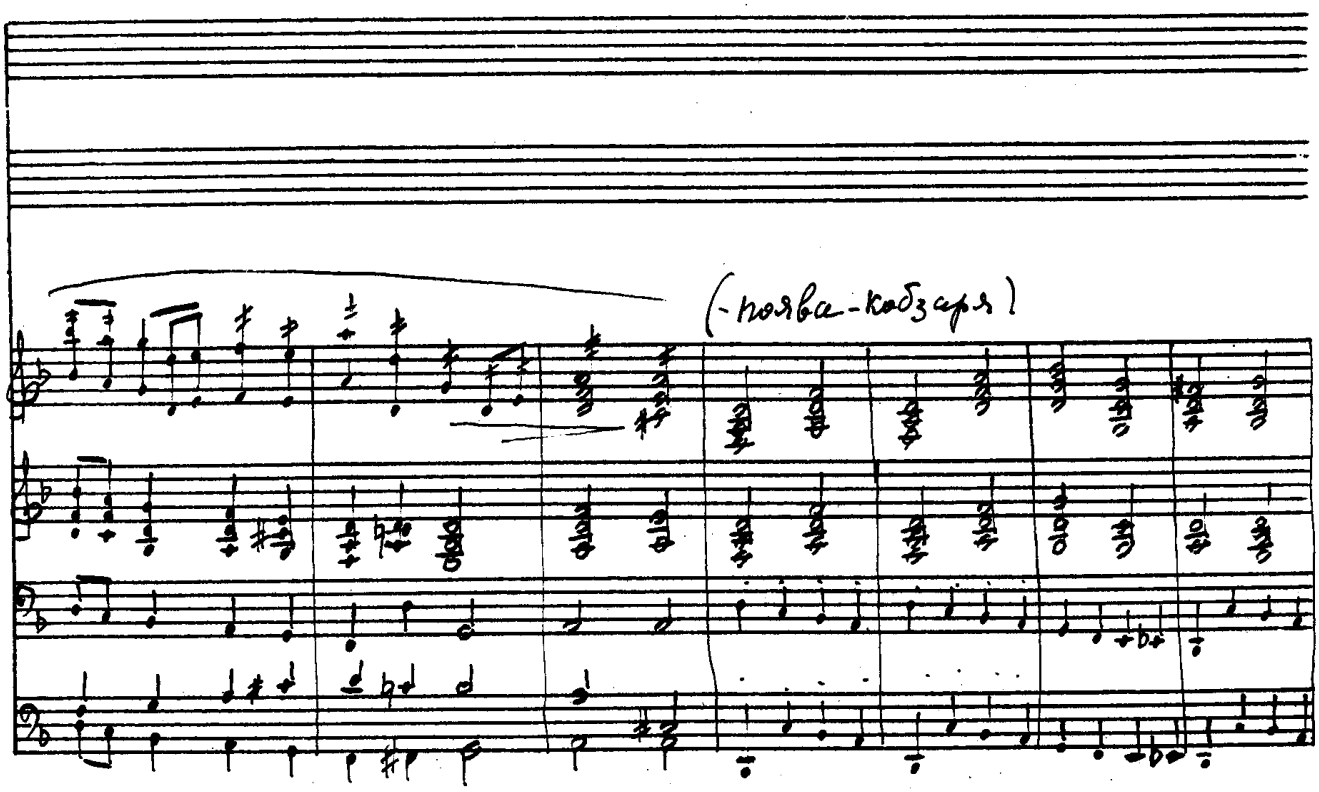
(-поява-кобзаря)

Ст. 5.

Конотоп

кобзар -

Ой стомився я мій нащадку і ду ги до тебе з даль до

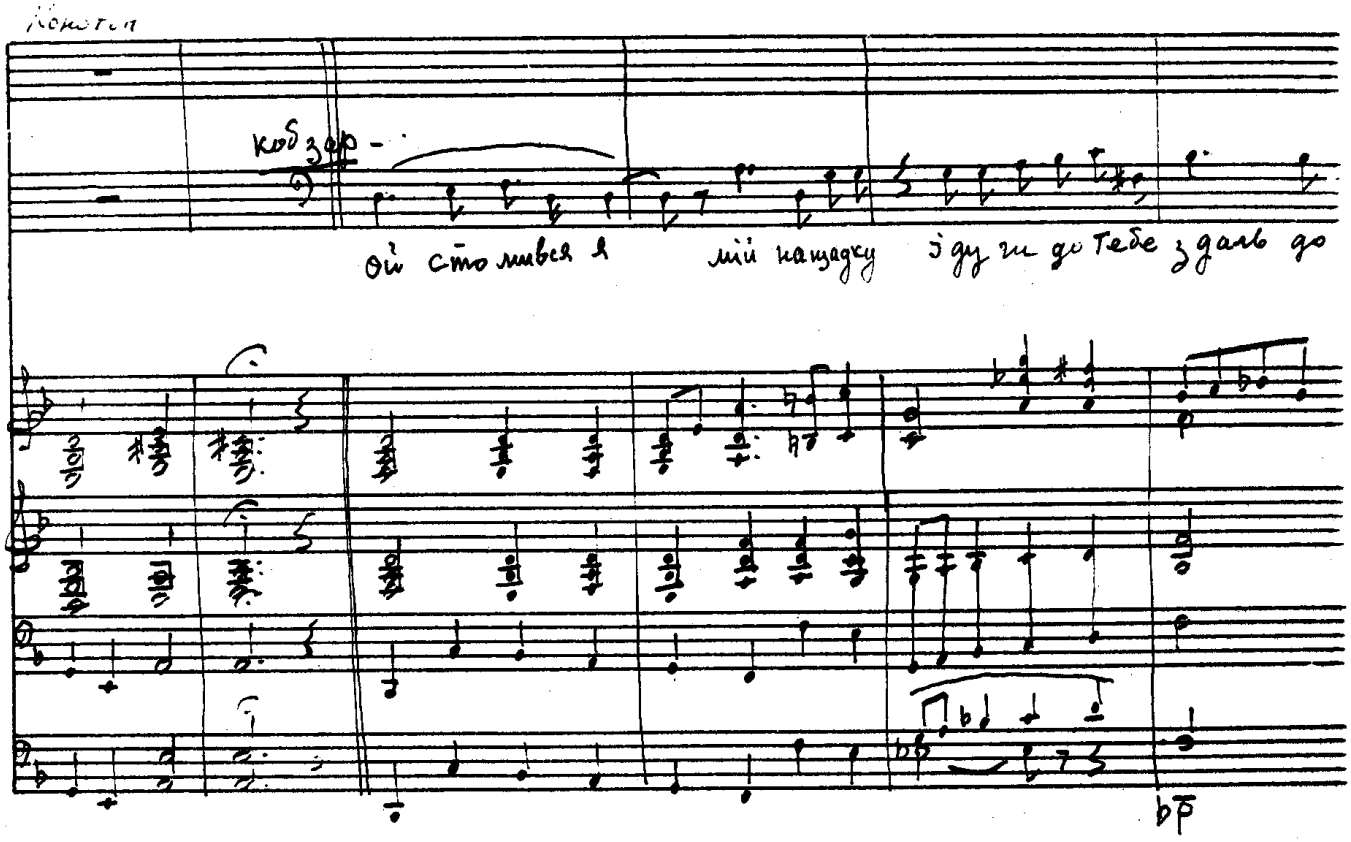

Ст. 6.

- ро-ги не легкої, З під ясного неба З днів ко зацьк- ко -

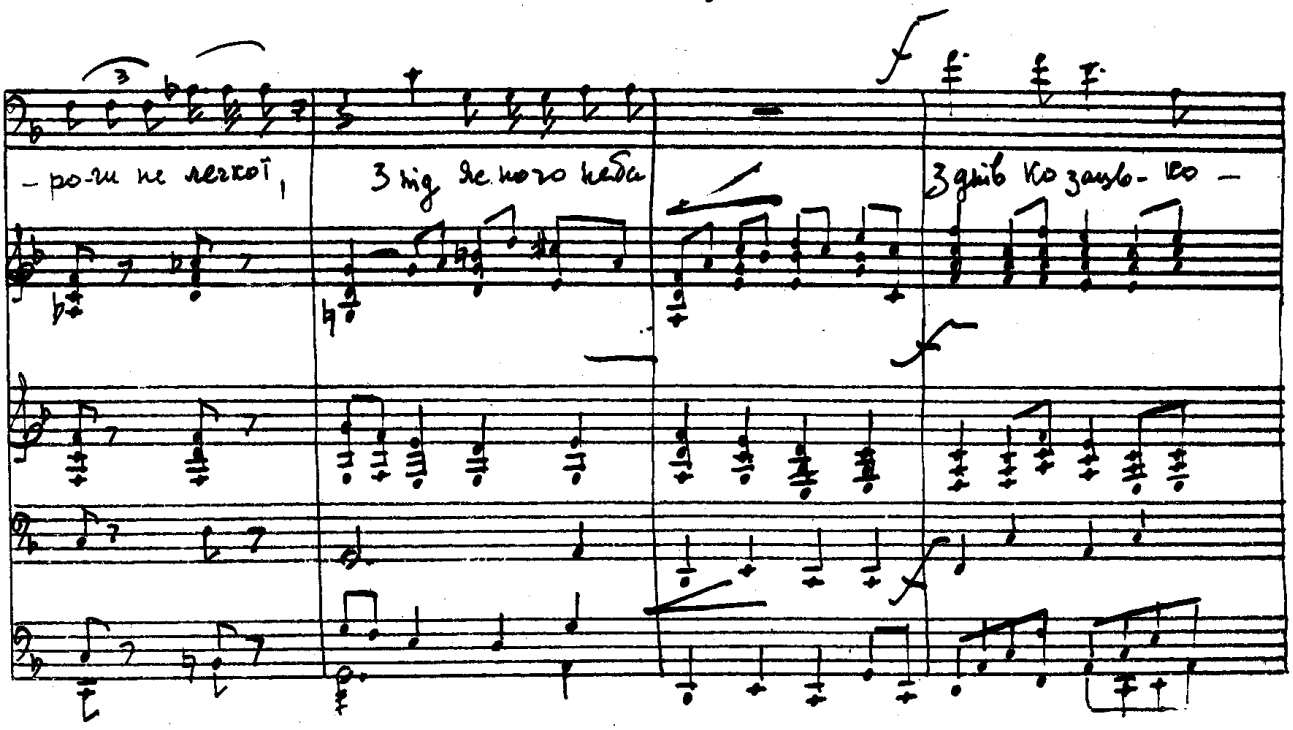

ст. 7.

-ї держави, з пре хо-роб рих днів, я вних виріс і в по хо-ди хо-

8.

-див. Лиш на старість, ме-не під косила куля клята. Це було під Конотопом

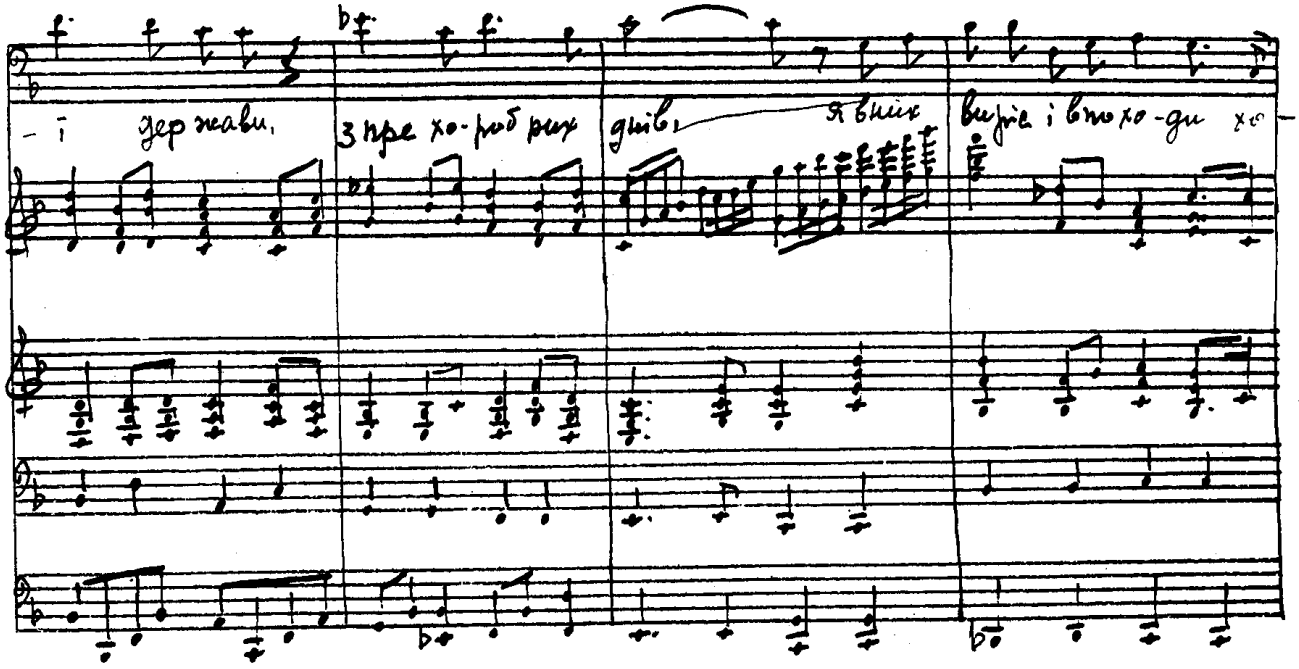

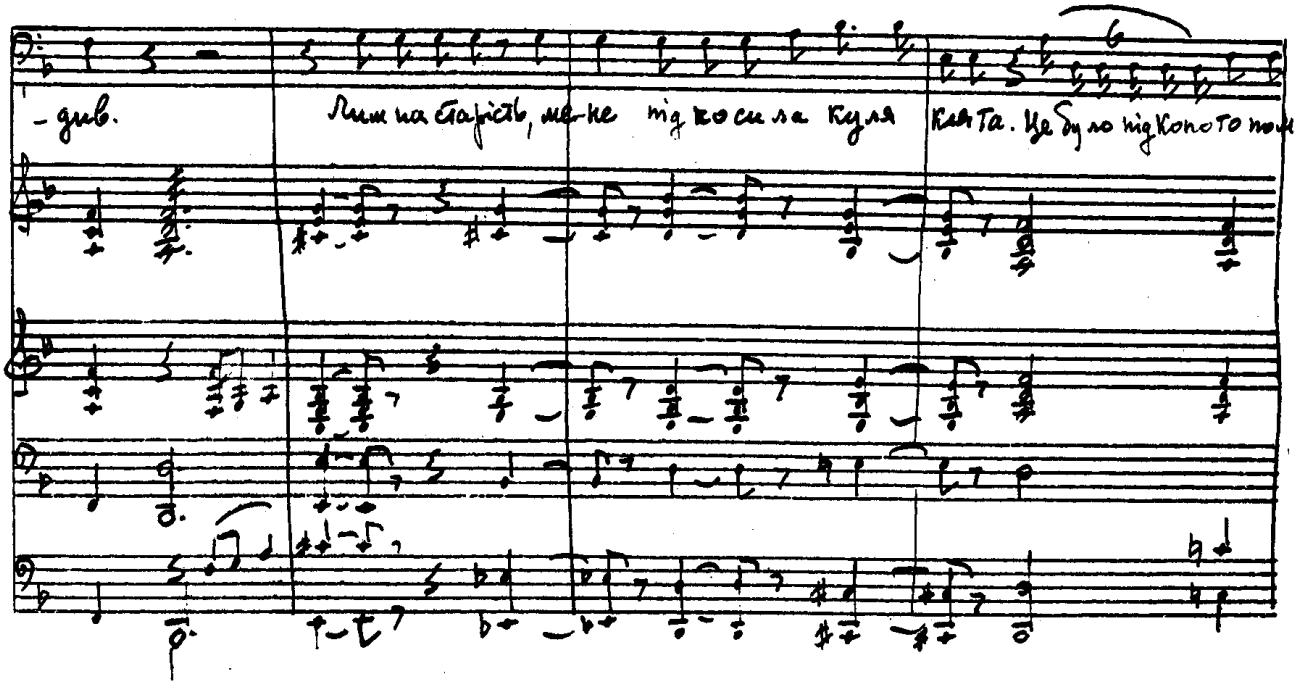

ст. 10.

СТ. 11.

сі-ро манці ви ли я су ва - - ли. То мос ковські ї пол ки зво є

СТ. 12.

5

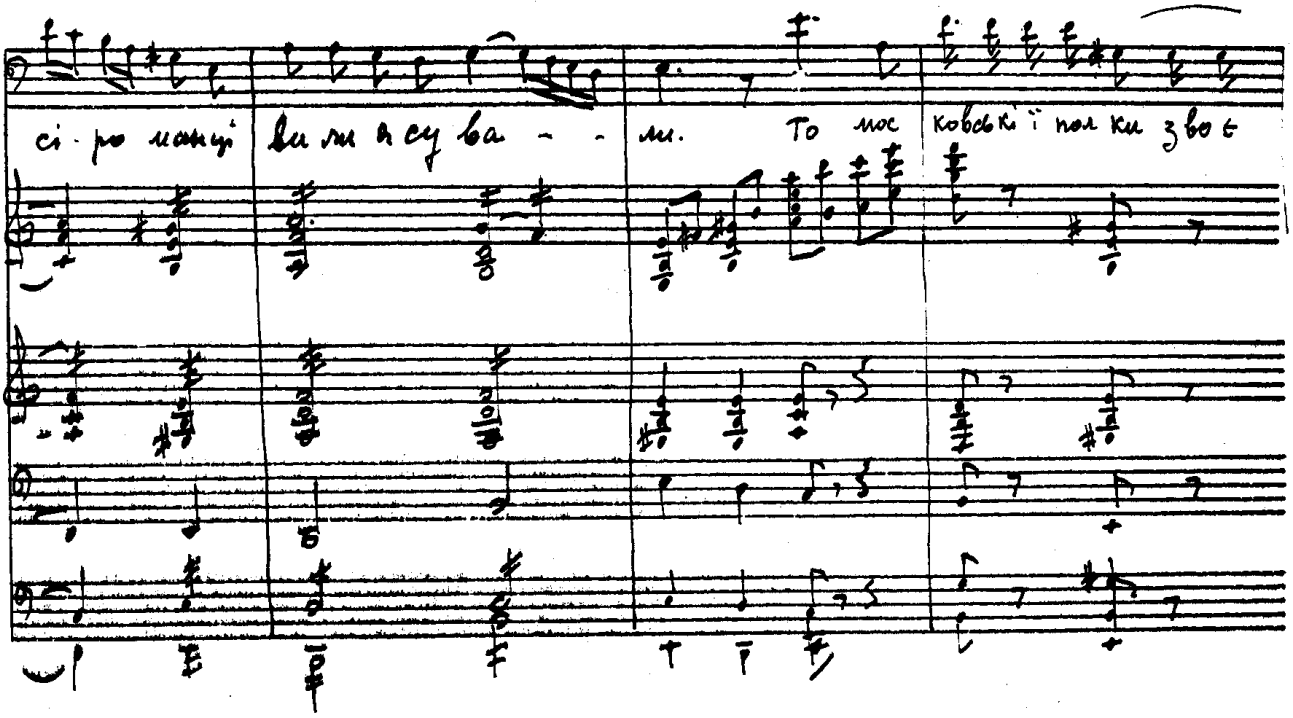

водою Трубецьким, коно топ об - ля гали у питись кров'ю Козацькою Бажали

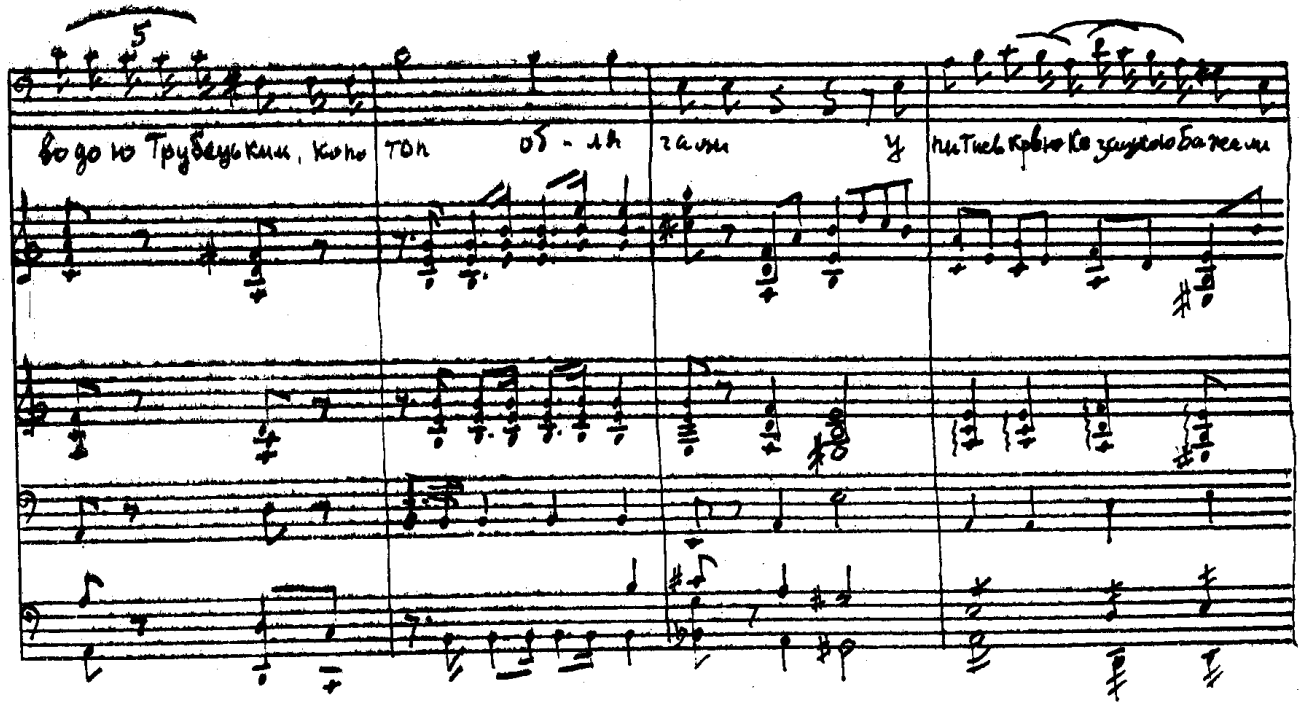

Хор (вставка) на ст. 12

-ГА-ЛИ у ше-тиов кров'ю козацькою ба-ла-ли і до пол-

могт. . . . . .

5. rit. temp. I.

ковни-ка Гуля-ницького промов-ля

rit. м... ь... є... гей.

СТ. 13. і Т. 9.

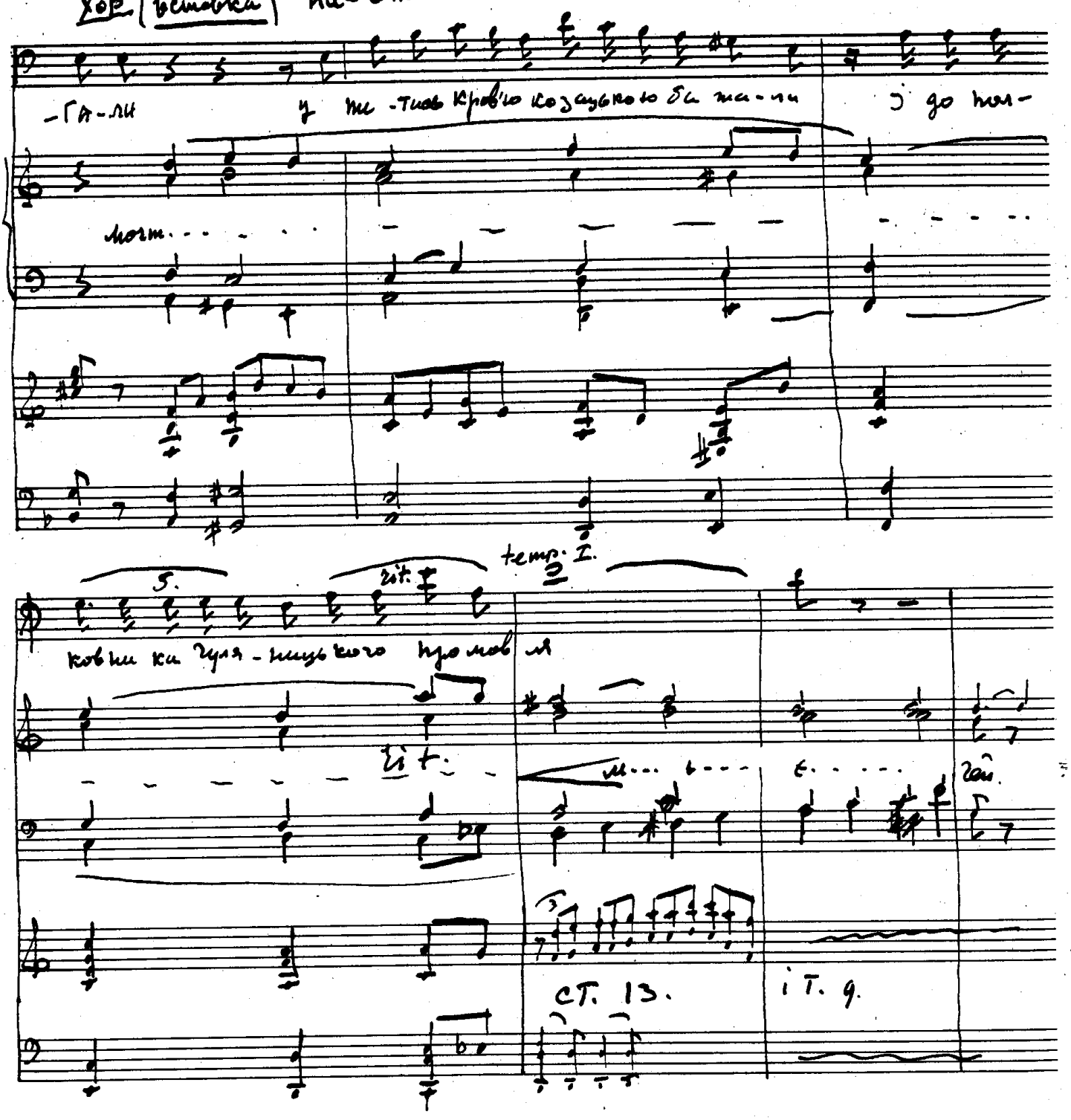

ст. 13

Кенотон

rit.

і до полковника Гуляницького промовля - ли

(додати фа#

(відк. соль# і дати фа#.)

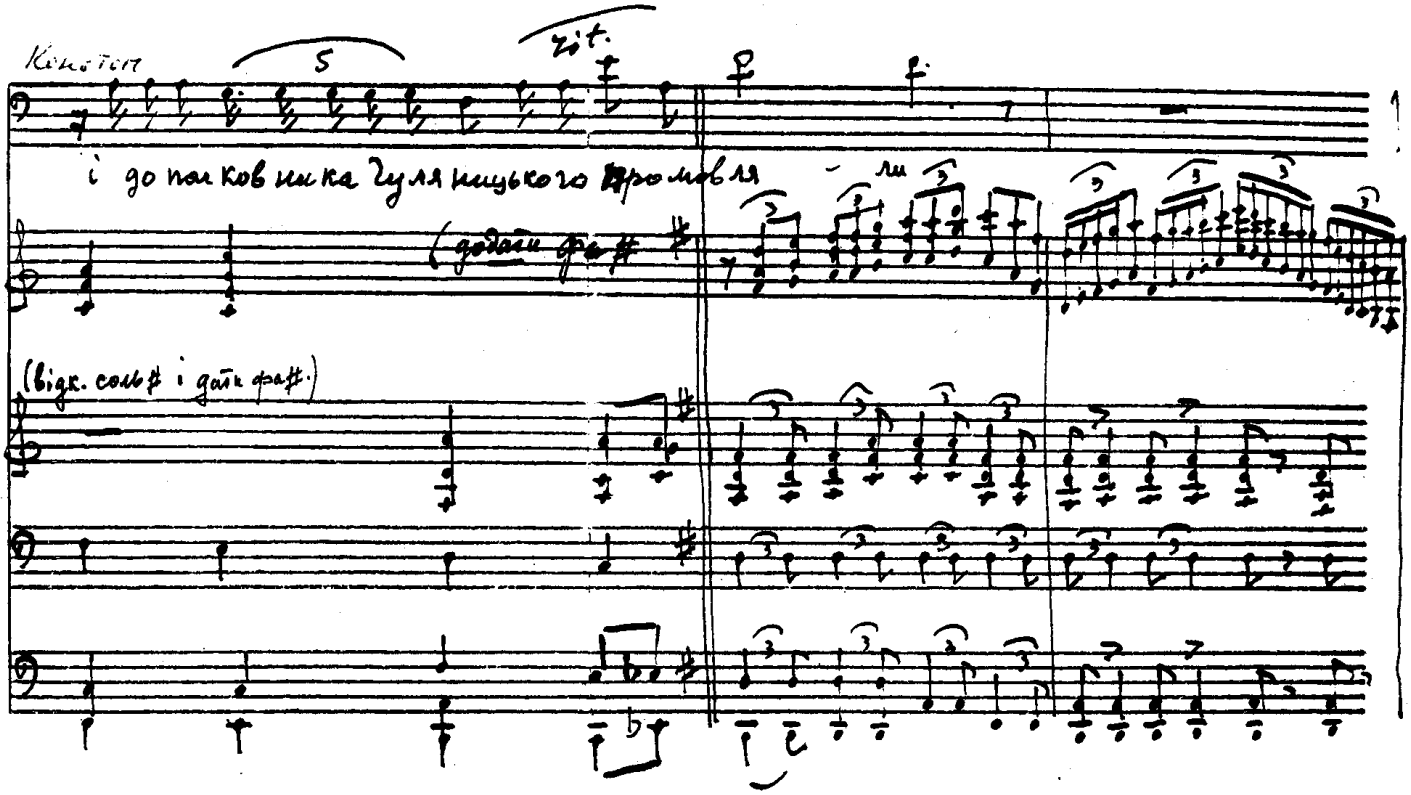

ст. 14.

хор

гей ти полковнику Ніженський, і Чернігівський нас тут щозі рок о пів ночі

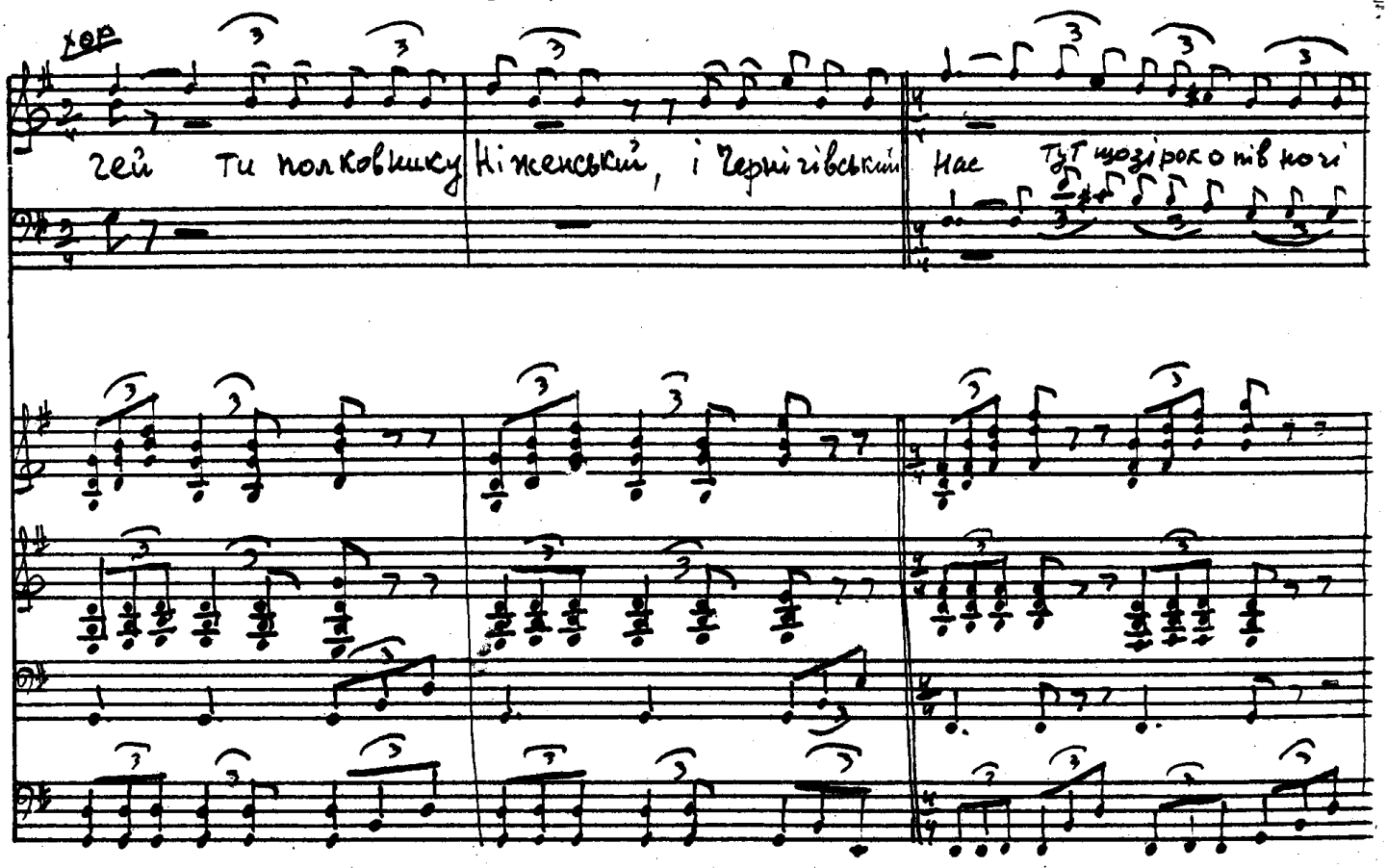

Констоп

ст. 15.

в небі. що у полі пшеничному стебел а у тебе, чо-ти-ри

ст. 16.

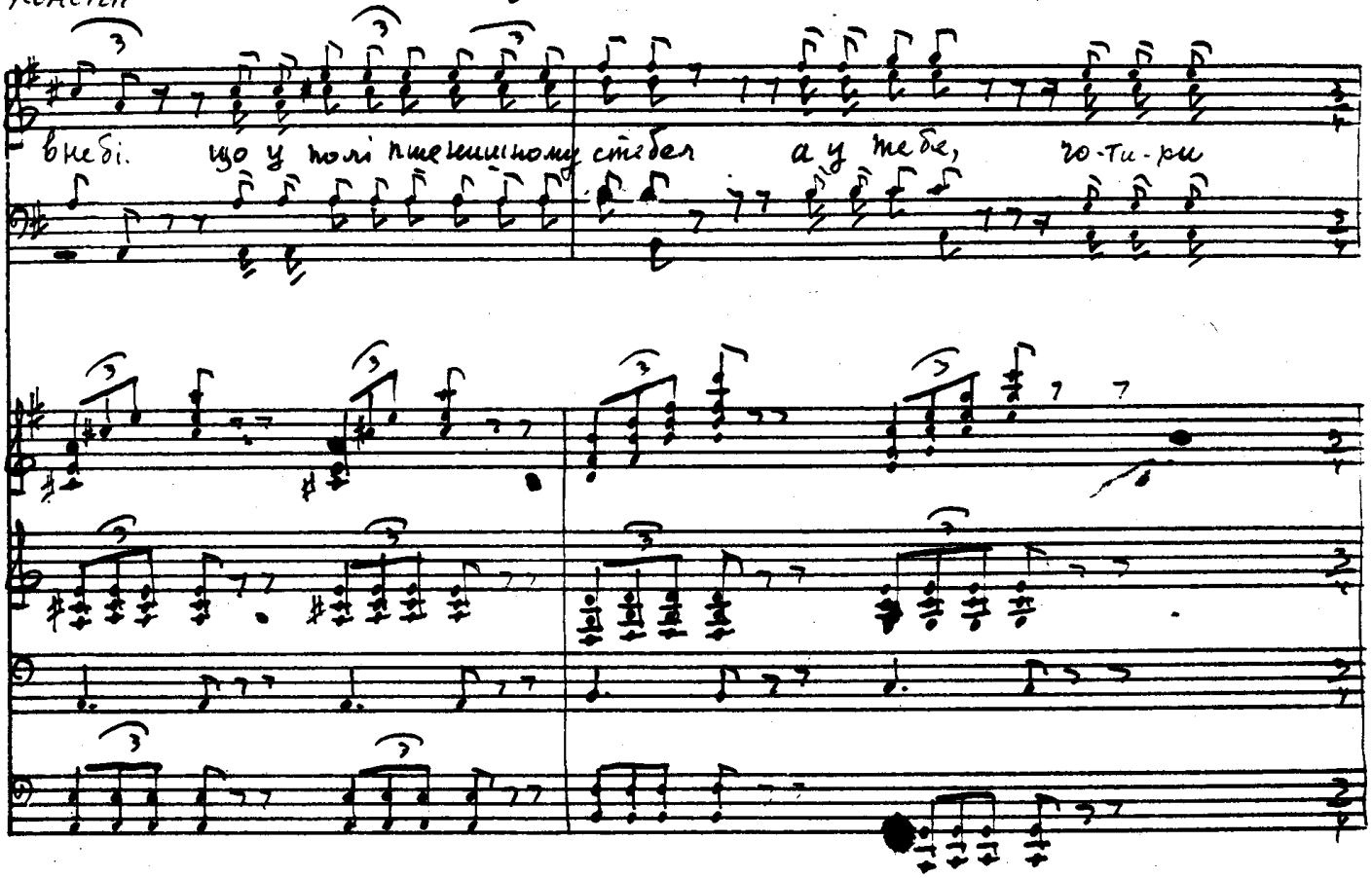

- ти-сячі війська у те-бе, зда-вай - ся, зда-вай — ся!

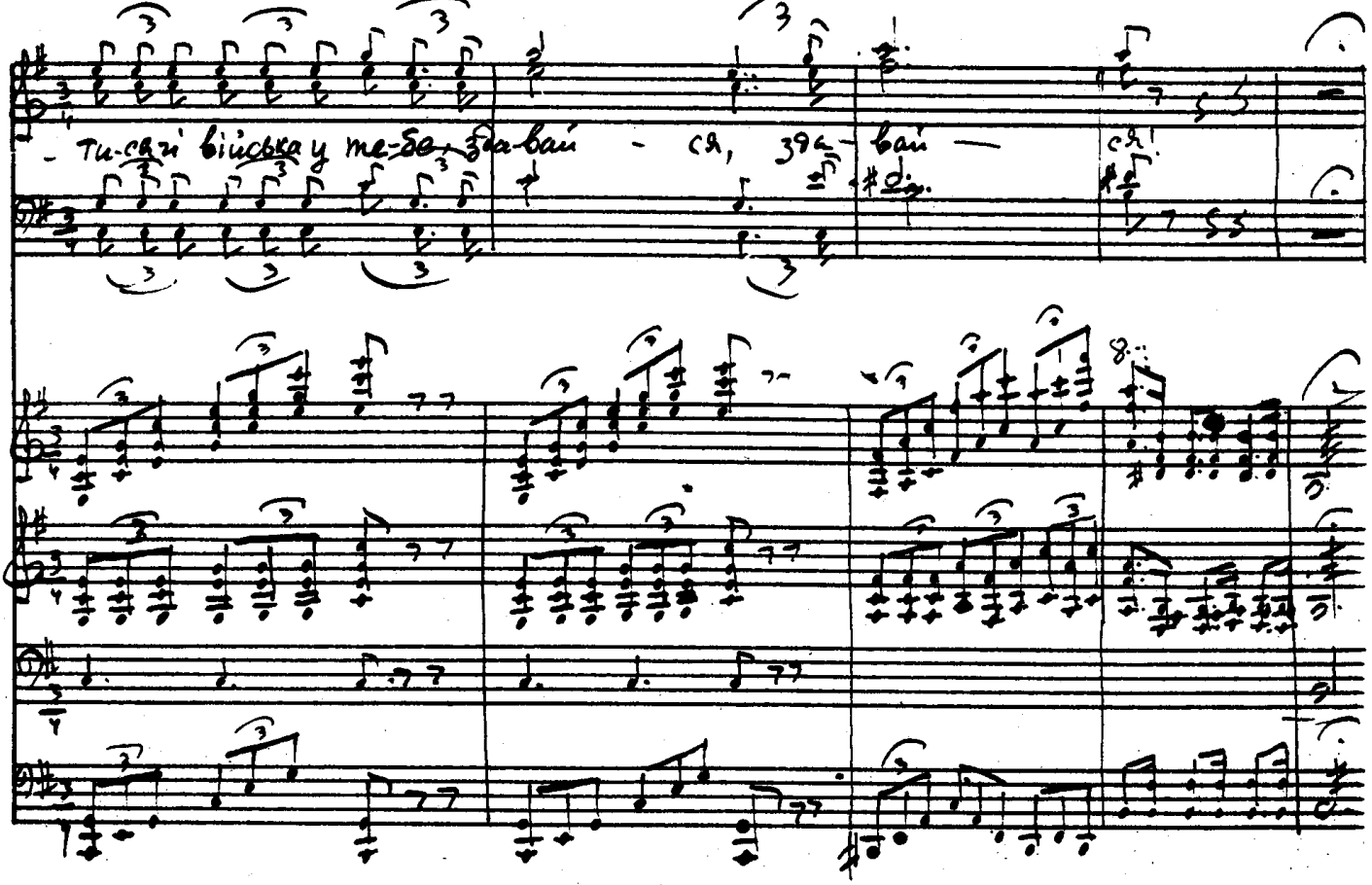

СТ. 17.

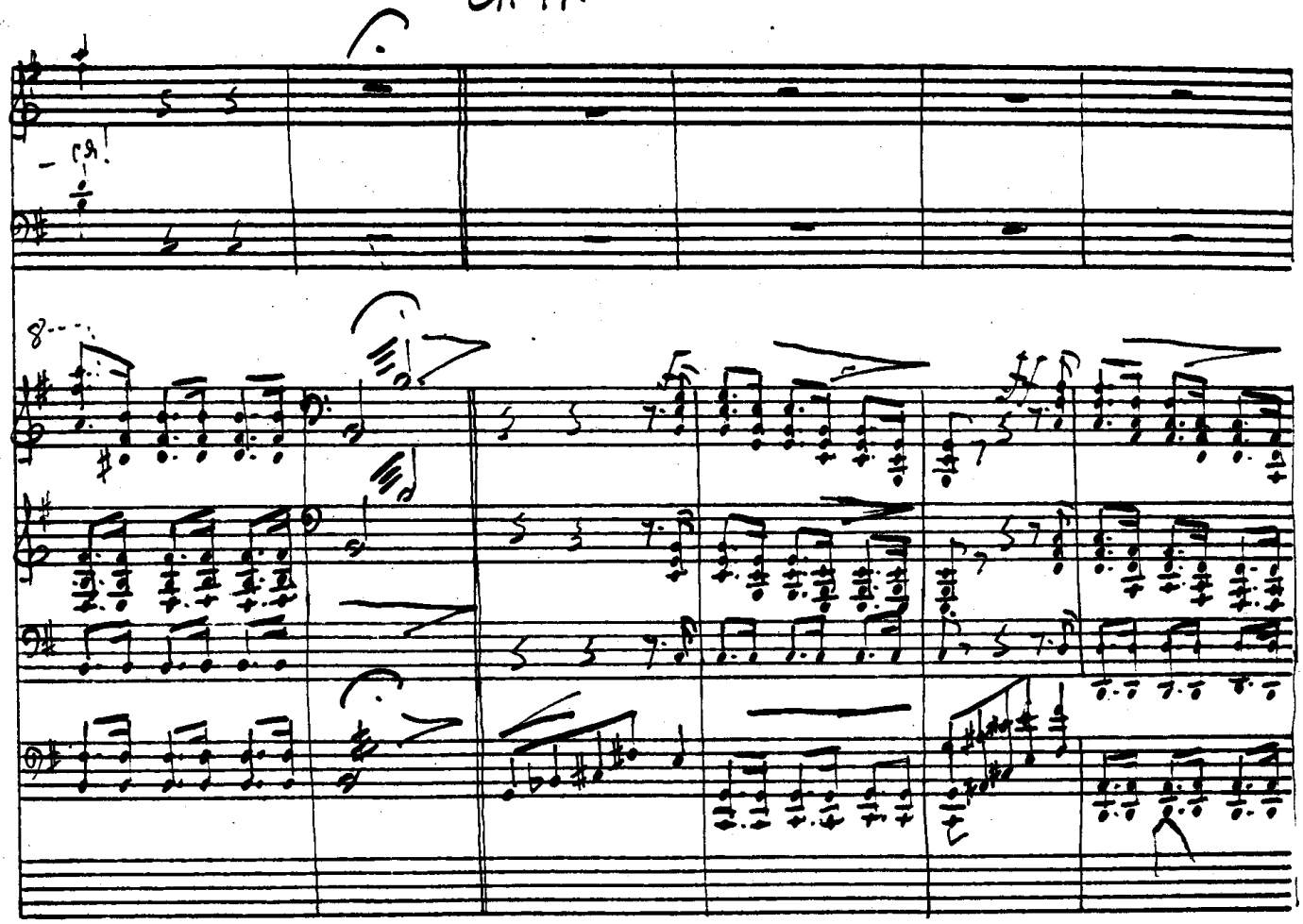
-ся!

СТ. 18.

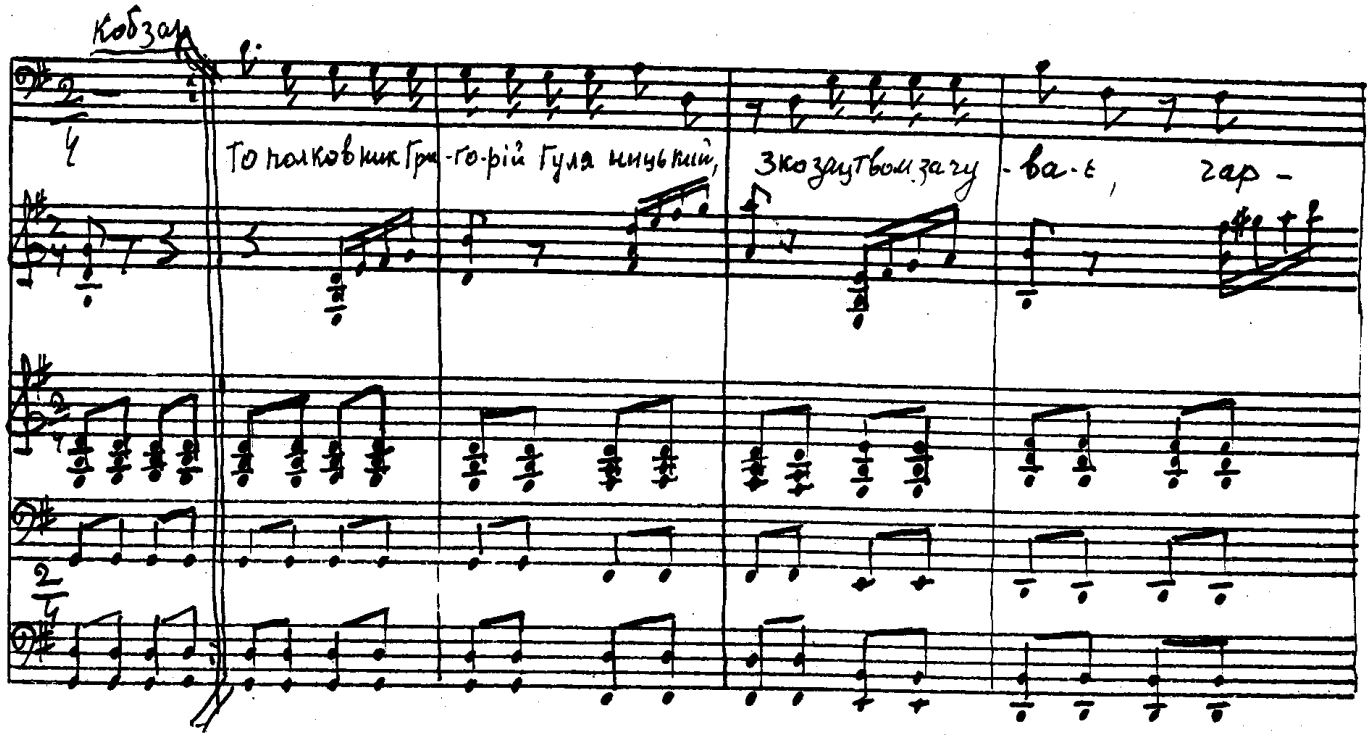
Кобзар
То полковник Гри-го-рій Гуля ницький, З козацтвом за чу-ва-є, гар-

ст. 19

поли ва!

Мати й пищалі заряджа є, та московську орду вогнем (Гуляниц) ми

(пол. Гуляницький)

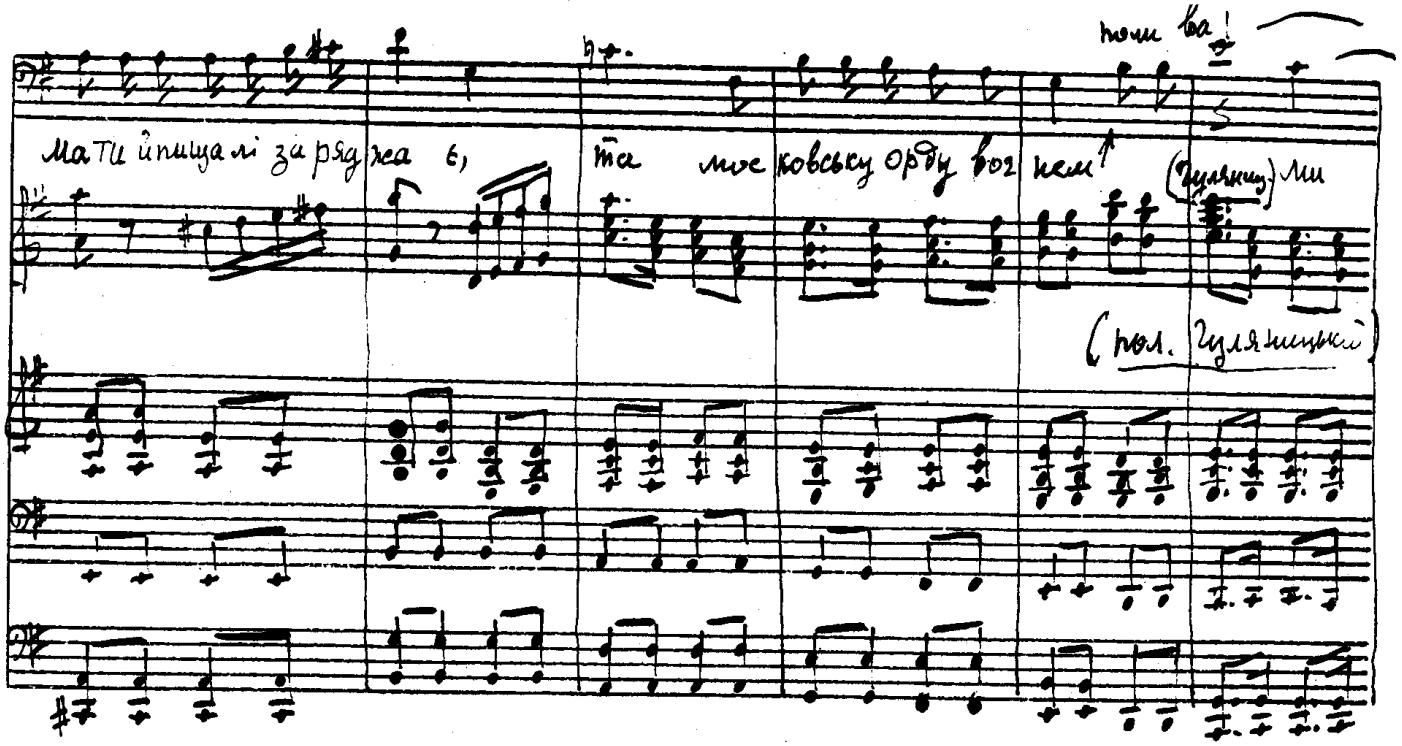

ст. 20.

– сі ли на смертний загин, і згинемо всі якодин. але міста не віддамо.

від. (фаз)

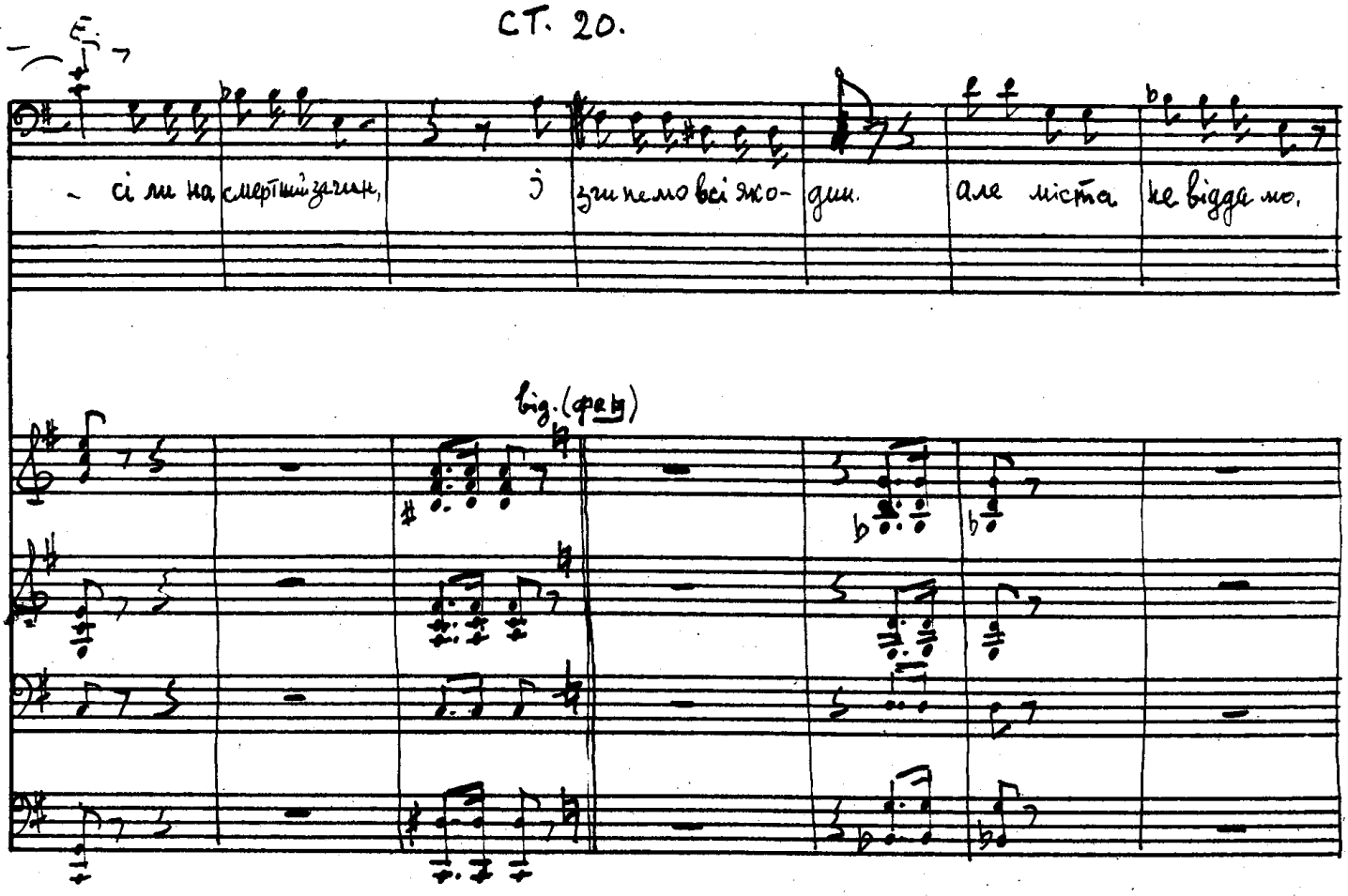

ст. 21.

Хор.

ми сіли на смертний згин, і згинемо всі як один.

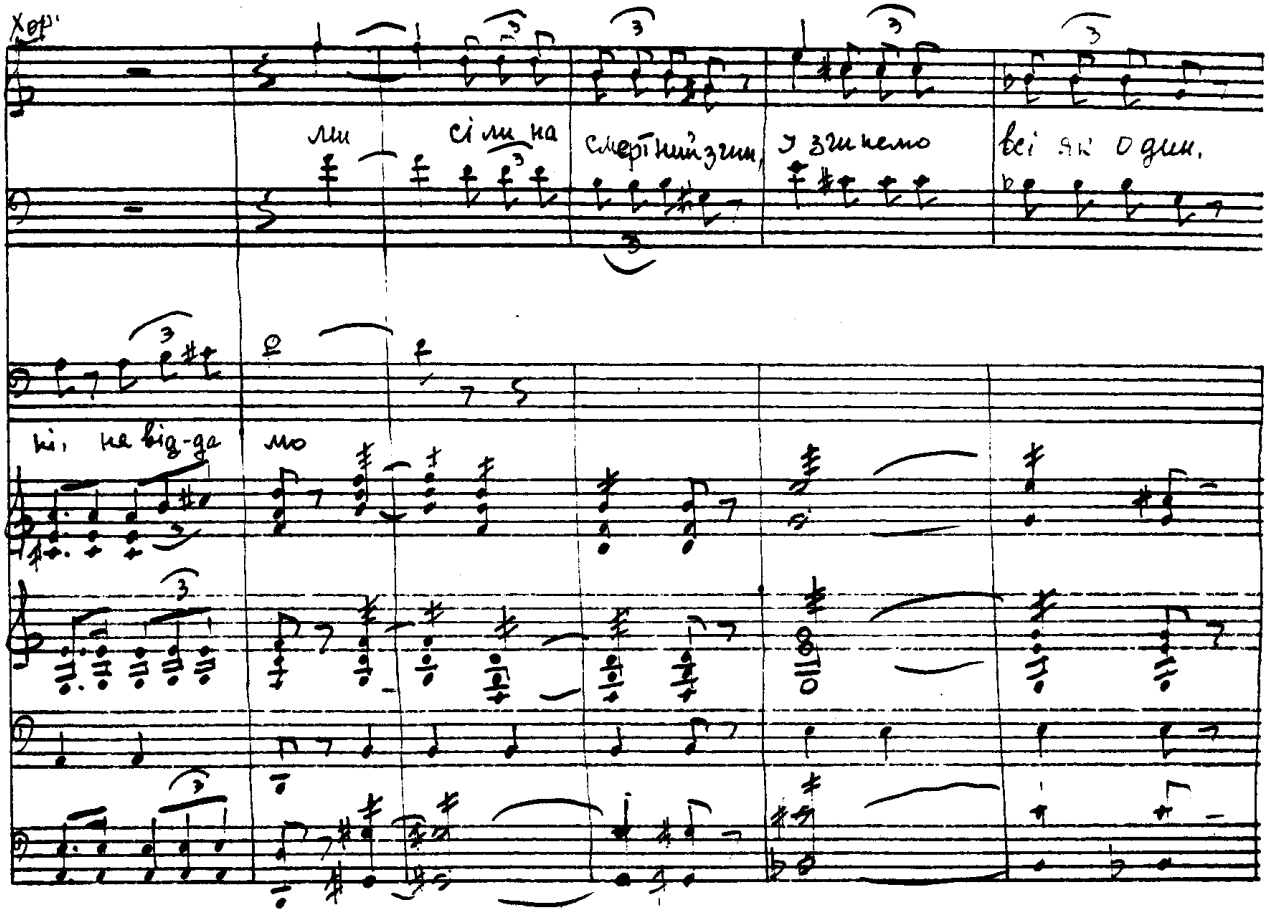

ні, не від-да мо

ст. 22.

а-ле міста не віддамо, ні! Не відда мо. ні!

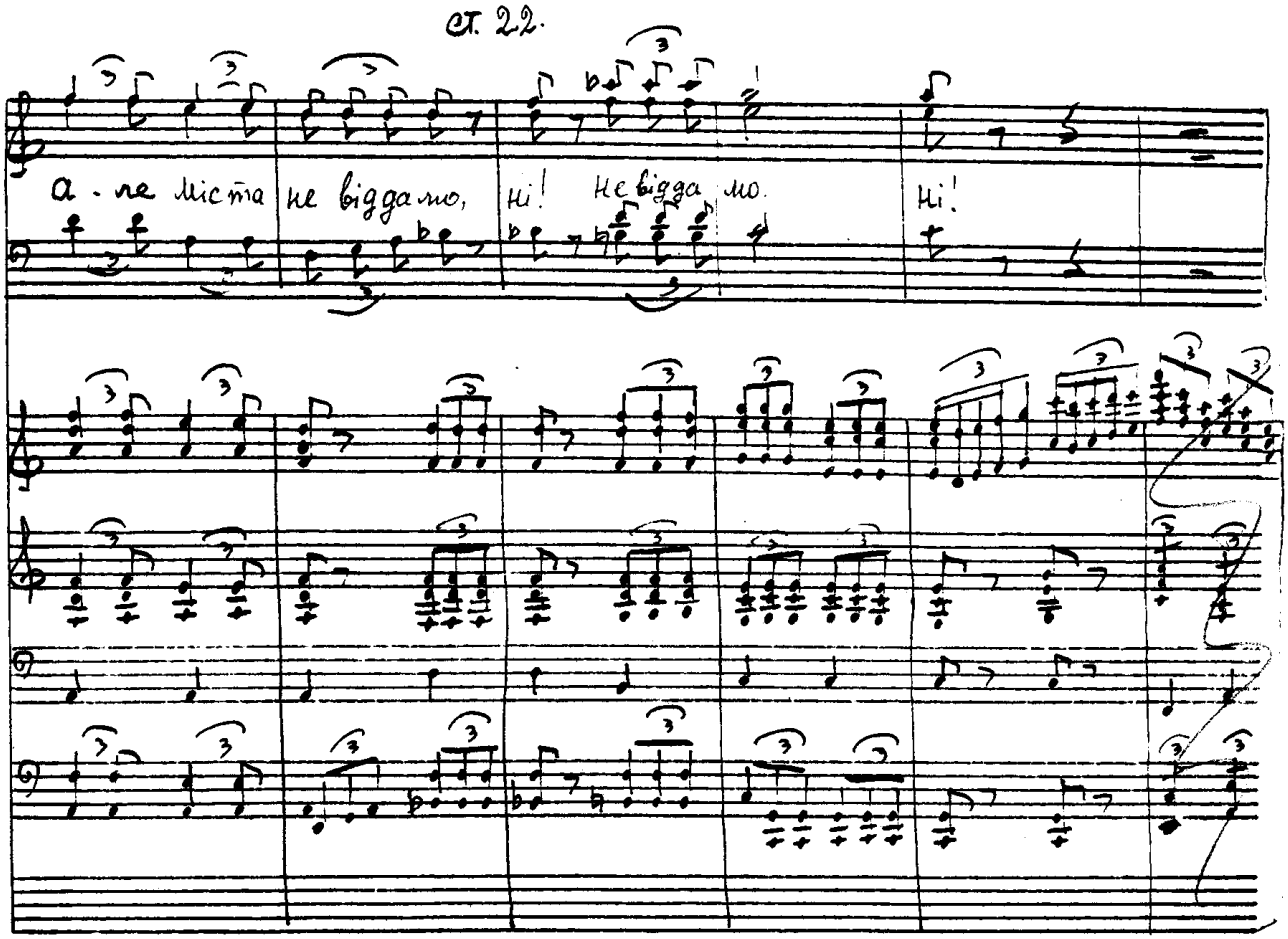

см. 23.

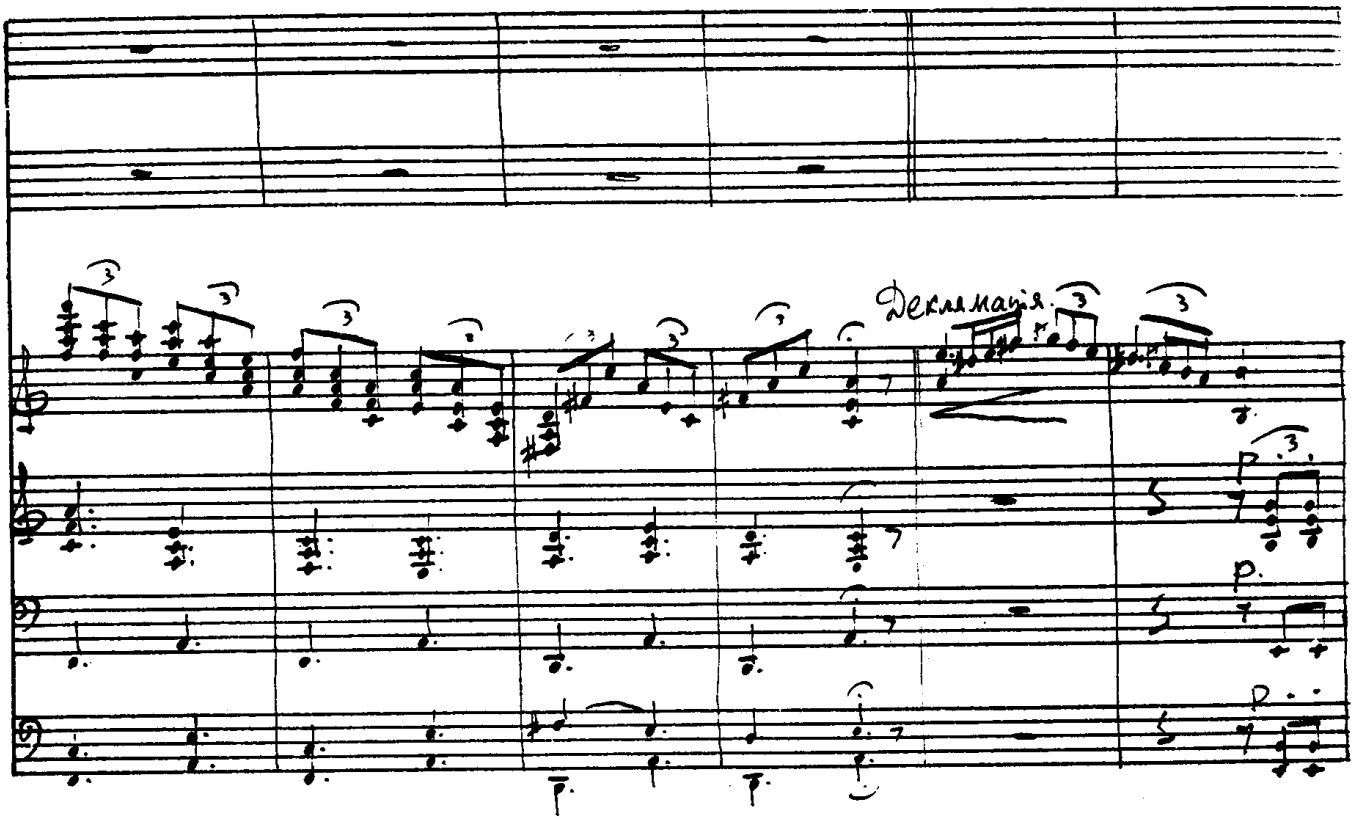

см. 24.

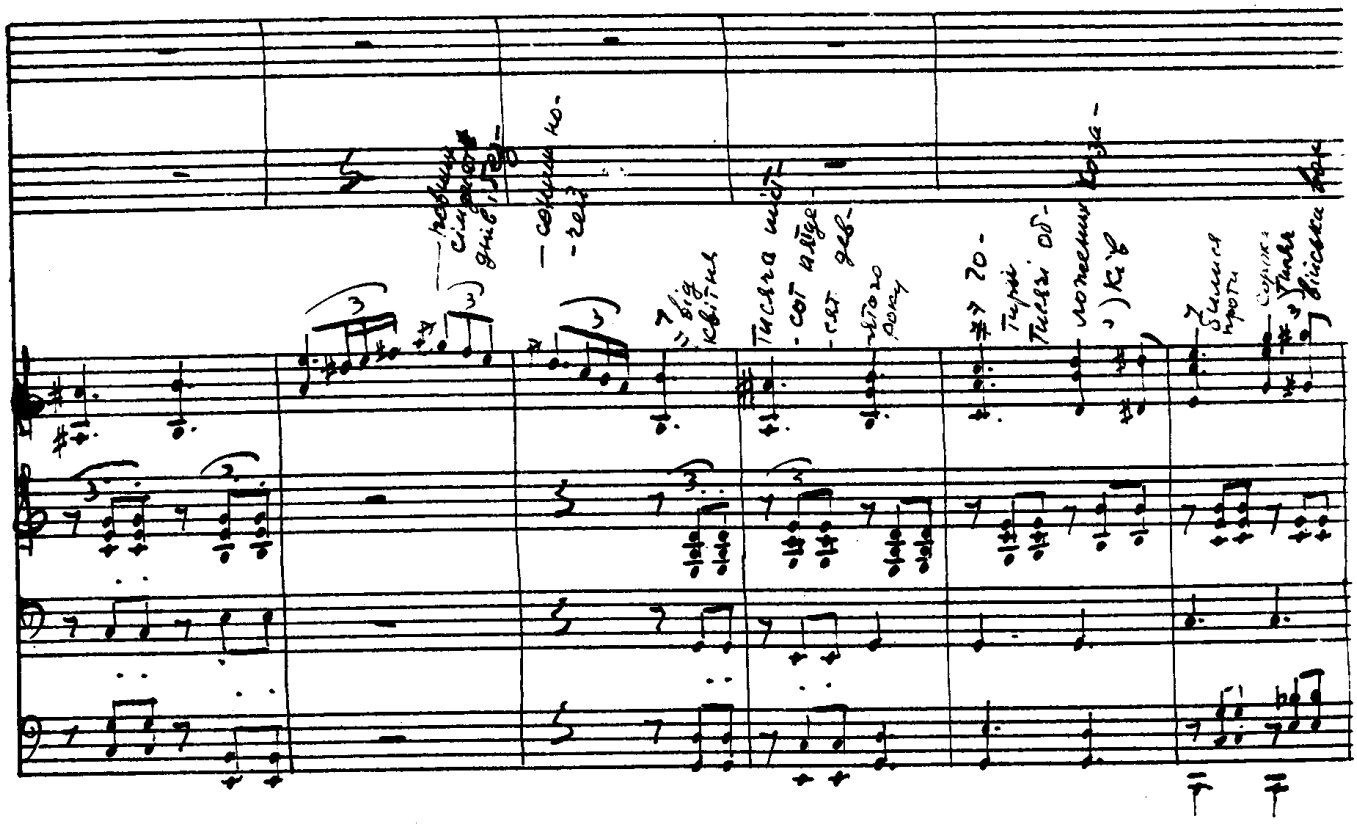

ст. 25.

-води Трубець
-кого
їх
лунив
голод,
без-
віддя па-
-чило,
Кулі проми-
-вали сер-
-ця бага-
-тьом
хоробре ко-
-зацтво з пол-
-ковником Гри-
-горієм Гуля
-ницьким
до-
лала
з немочі
Але
міста
не відали

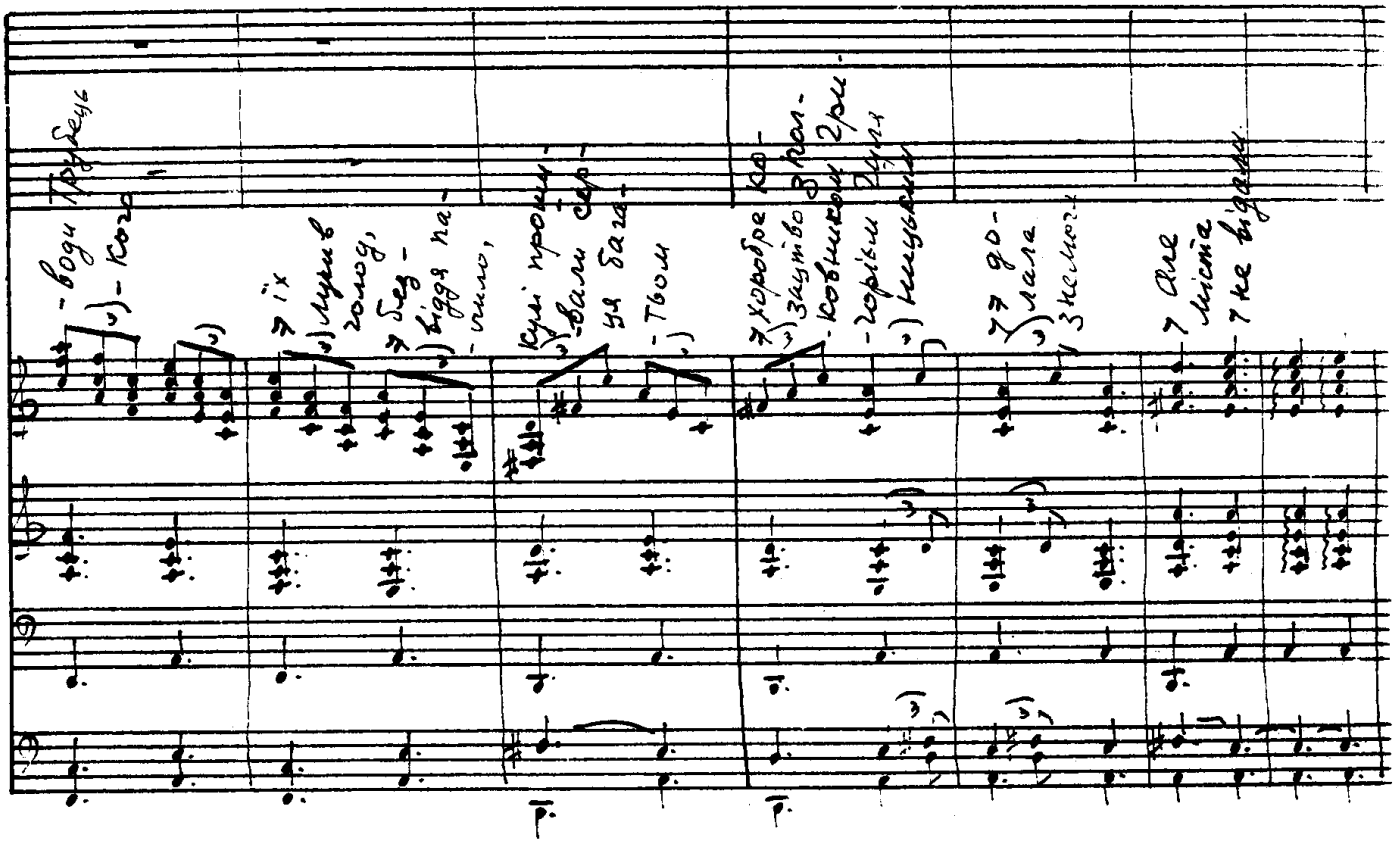

ст. 26.

Ой то не соколи схід сонця злітались ві-та-ти, не орли у високому небі ши-

Кобзар:

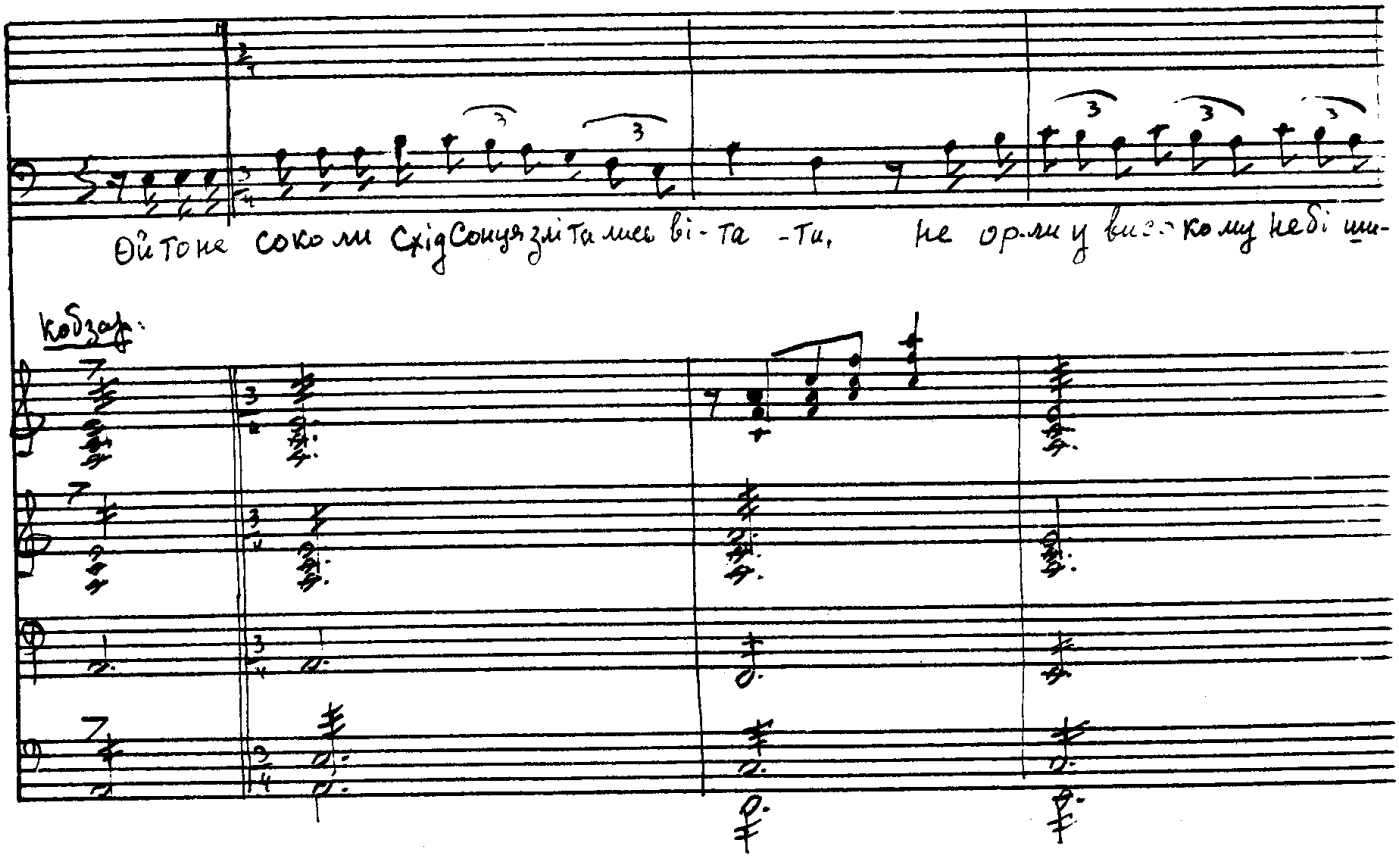

ст. 27.

-ря-ти. То військо Гетьмана Виговського поспішало Коно топ ряту ва ти свою

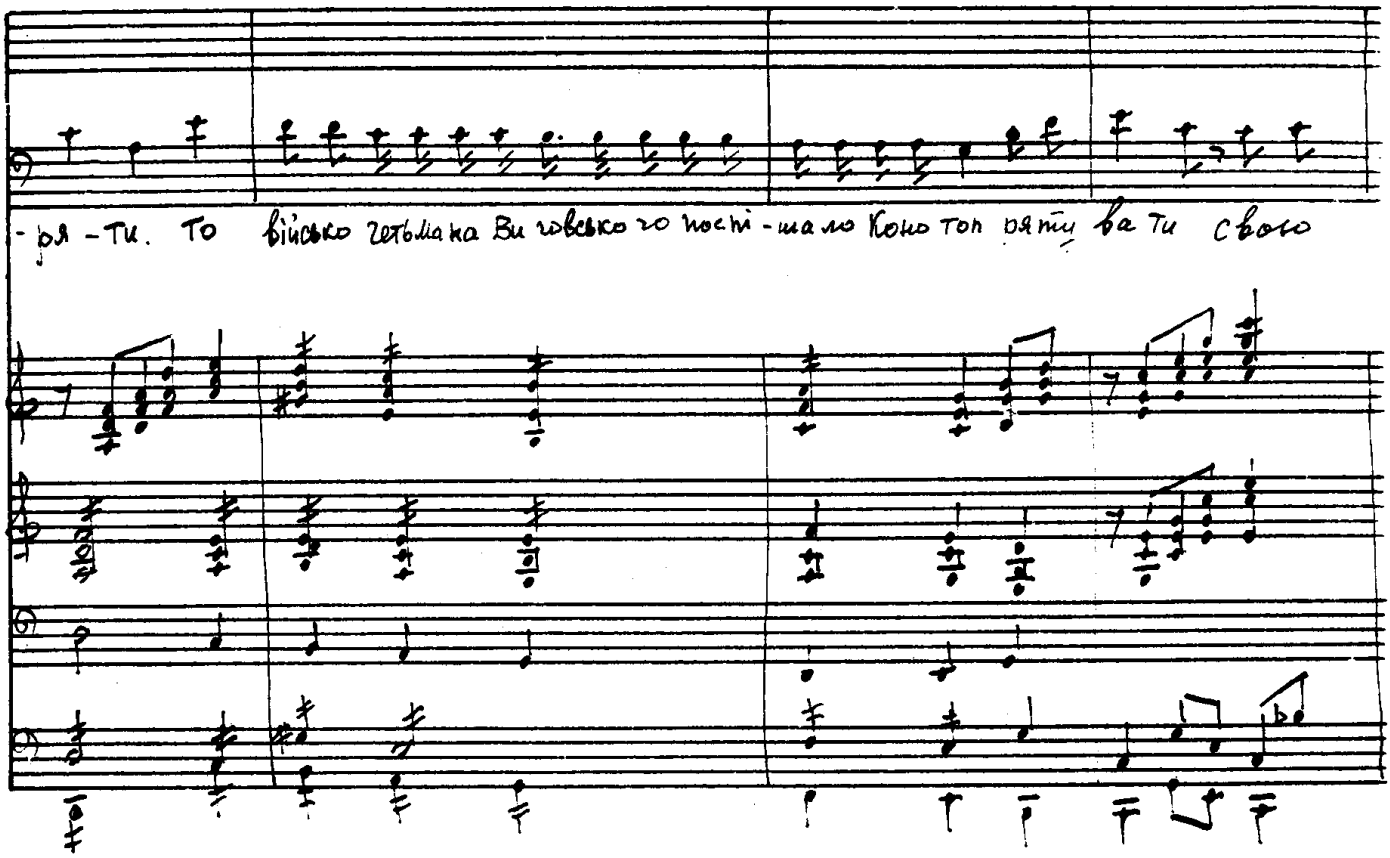

ст. 28.

rit. a tempo

во мо ко зацькую за-хи-ща - ти!

rit. a tempo

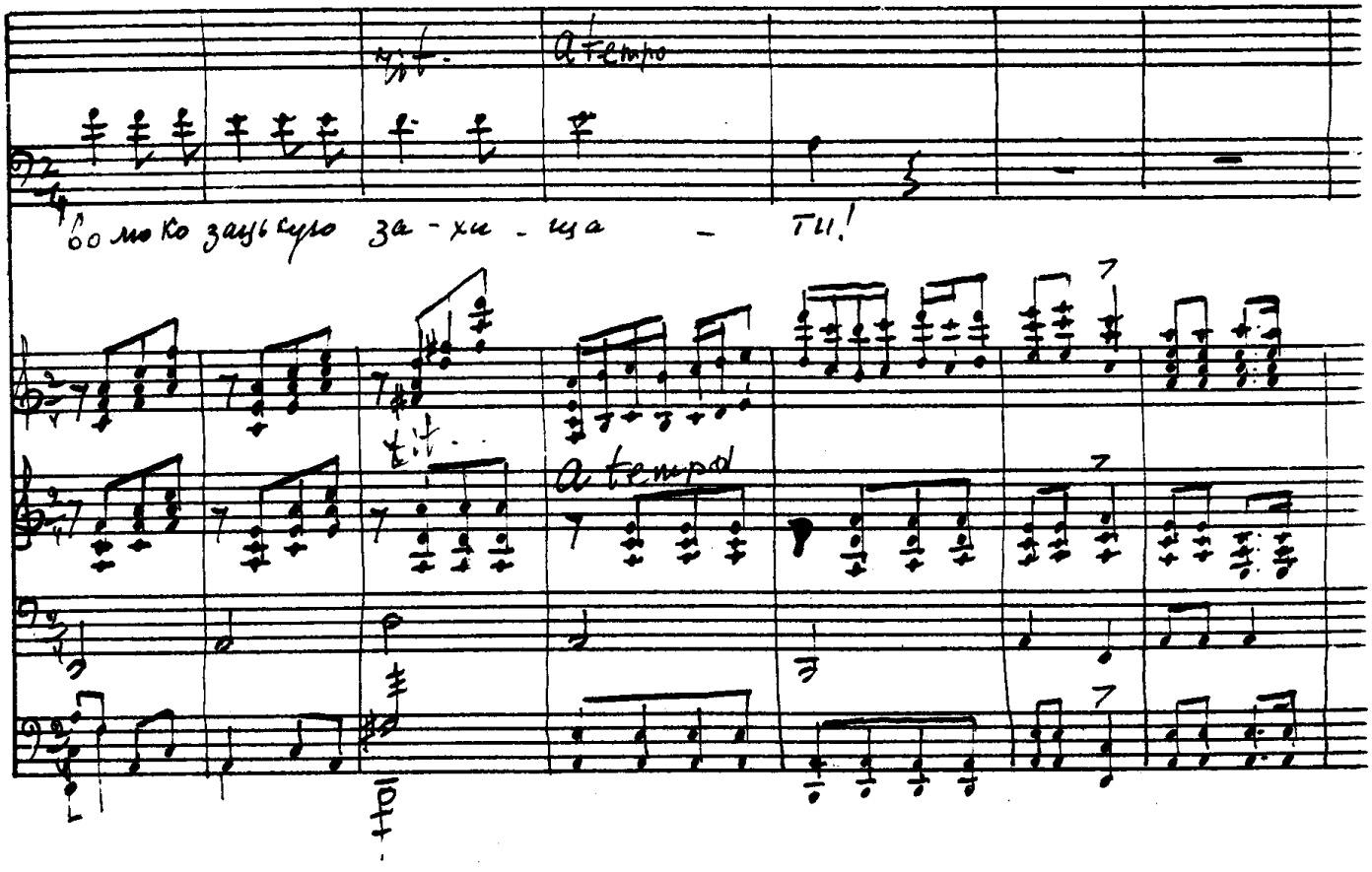

Чет. Виговський

Чей ви сотники і пол-ковники і все браття сі го ве є. Чи не ми Тата рина

30

Хор.

вою вами

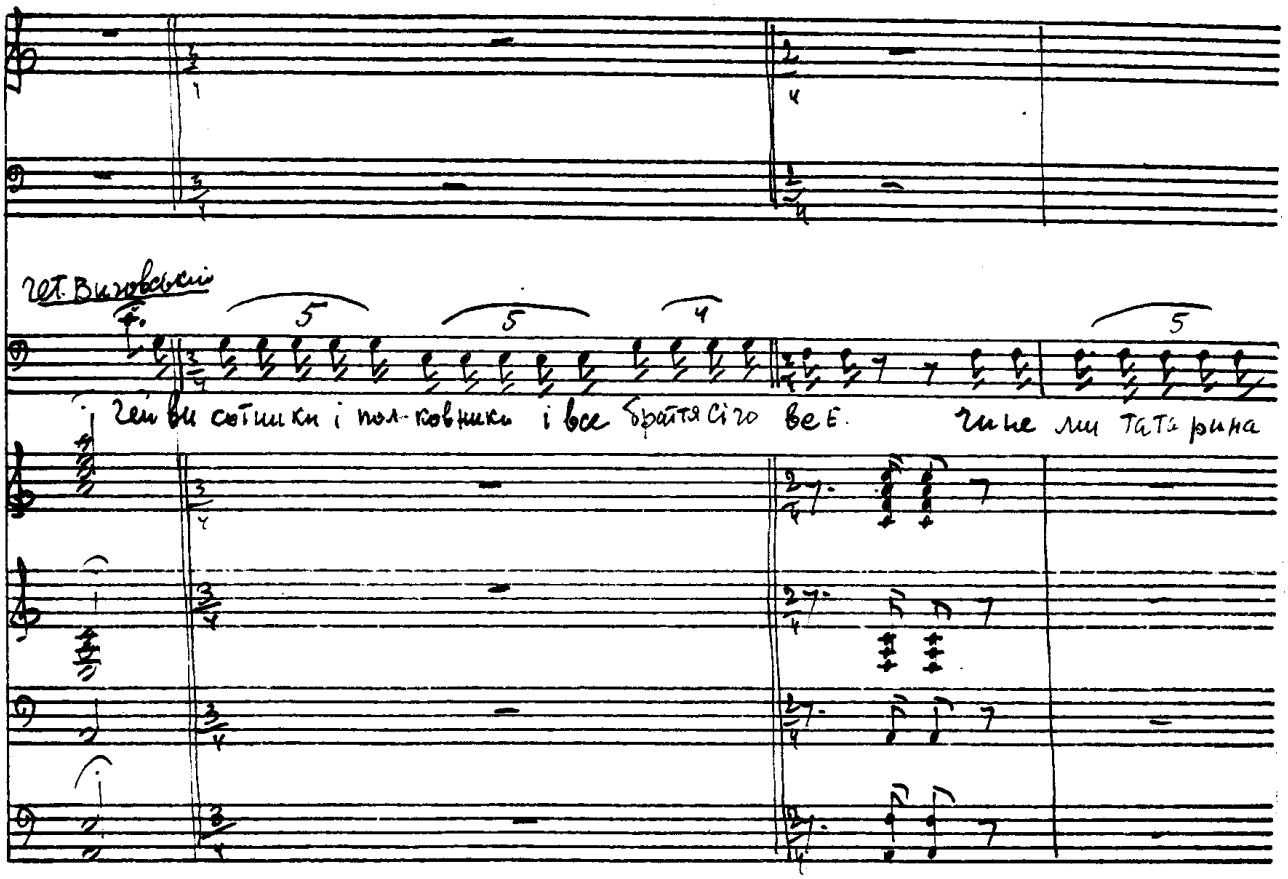

І Кафу-

й Турка вою вами

Трапезунд і Кафу брали

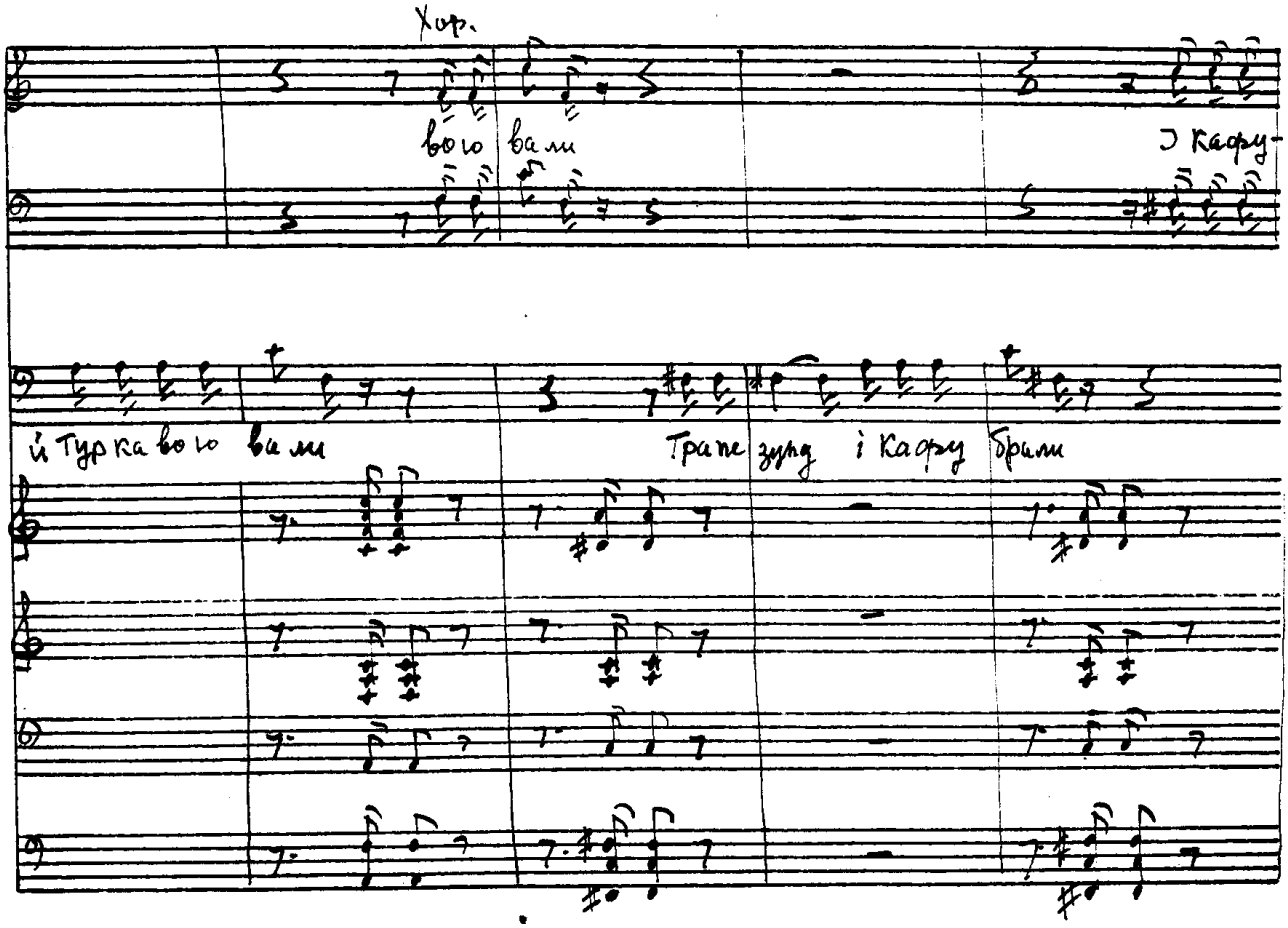

СТ. 31

брали.

Приходжали

до стін царгороду приходжали

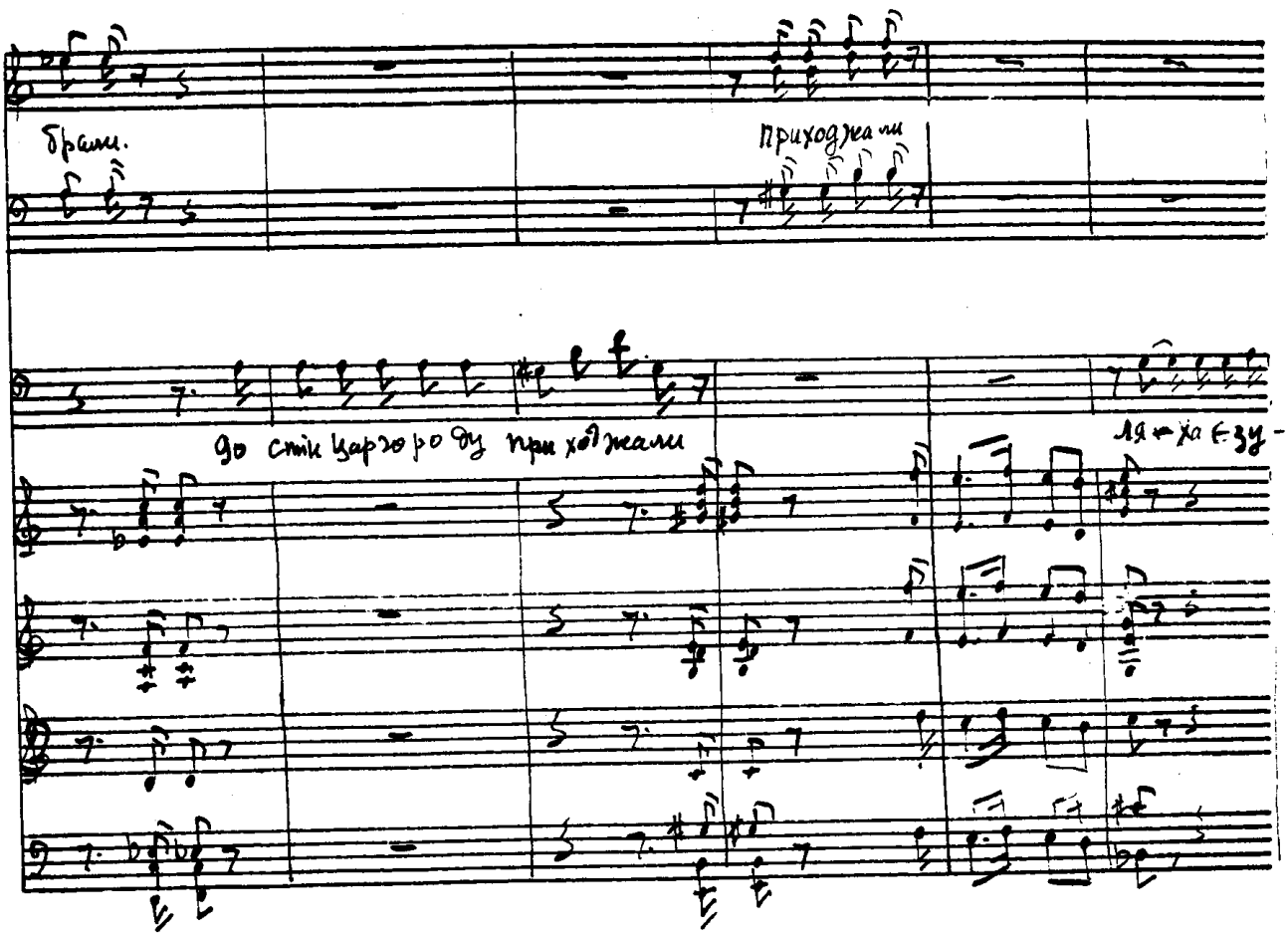

ля-ха Єзу-

СТ. 32

-ї та, се-ред зи ми-лі та

З землі ко за цько-ї як сміт-тя

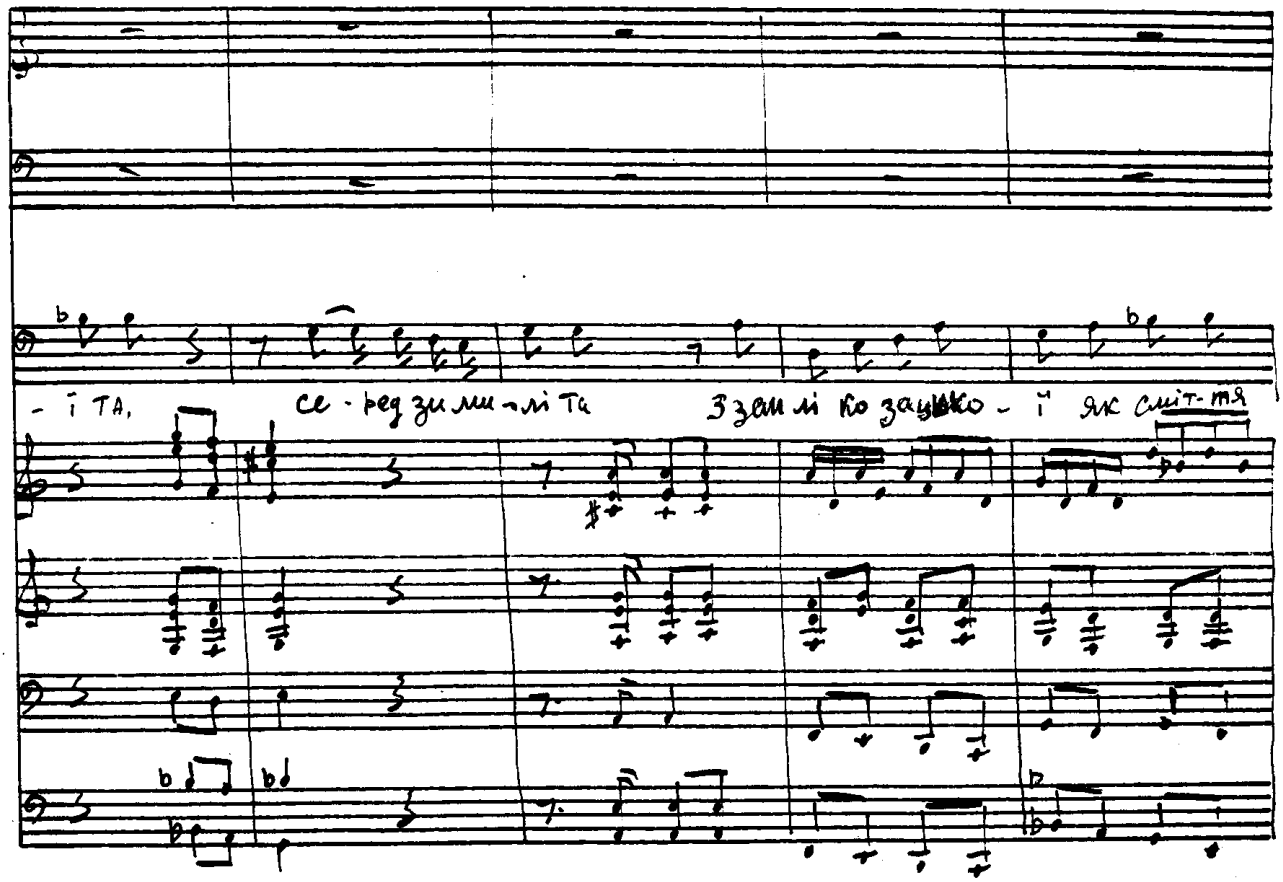

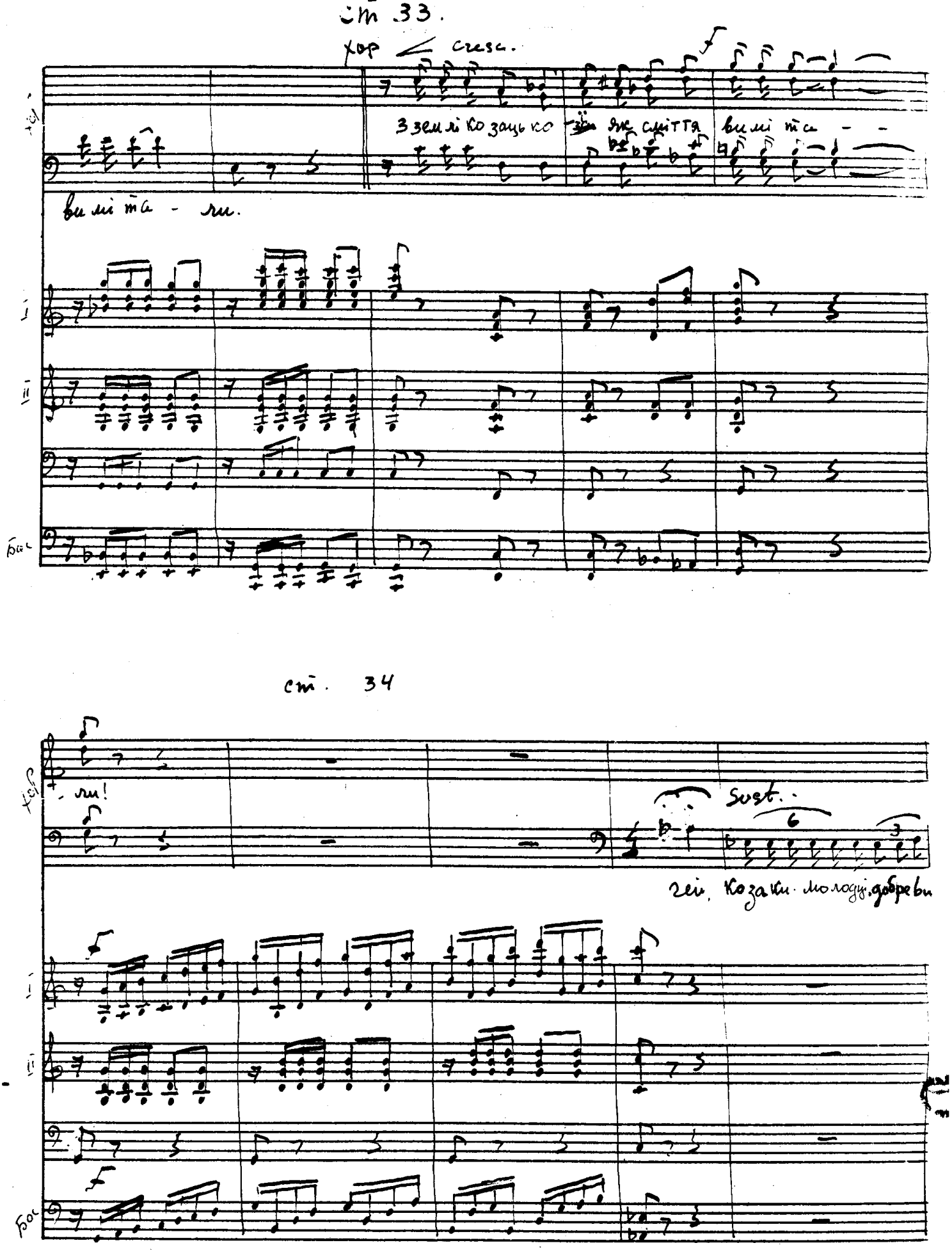

ст. 33.

хор cresc.

З землі козацько - ї як сміття вимі та - -

вимі та - ли.

I

II

Бас

ст. 34

- ли!

Sost.

гей, козаки молодці, добре ви

I

II

Бас

ст. 35

дбайте. ві русвою правос-лавну і во-моко зацькую за-хи-щайте

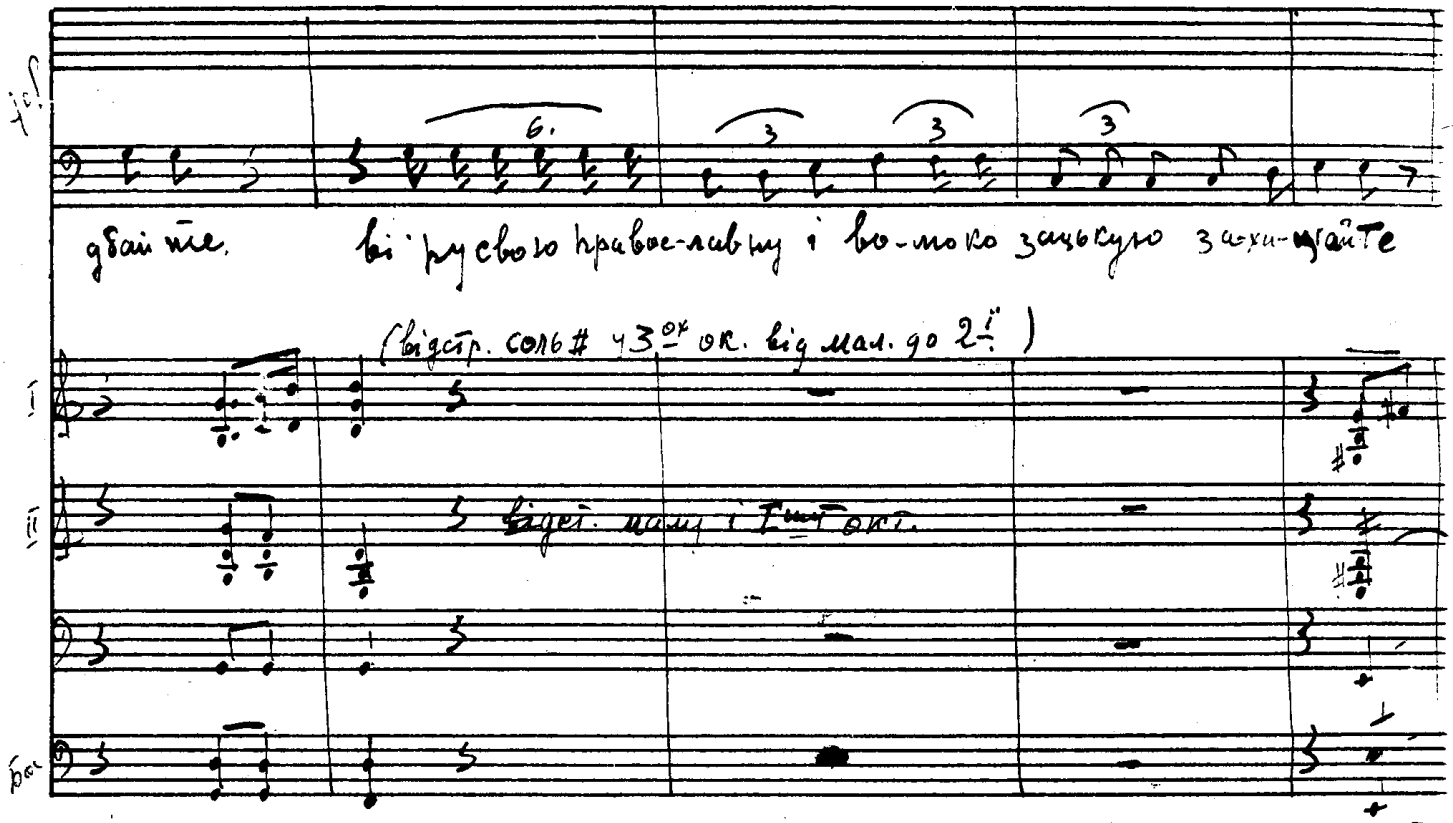

(відстр. соль# у 3ох ок. від мал. до 2ї)

відст. малу і Ішу окт.

ст. 36.

мос-ковську кін-но-ту дот-ла роз-ме-тай –

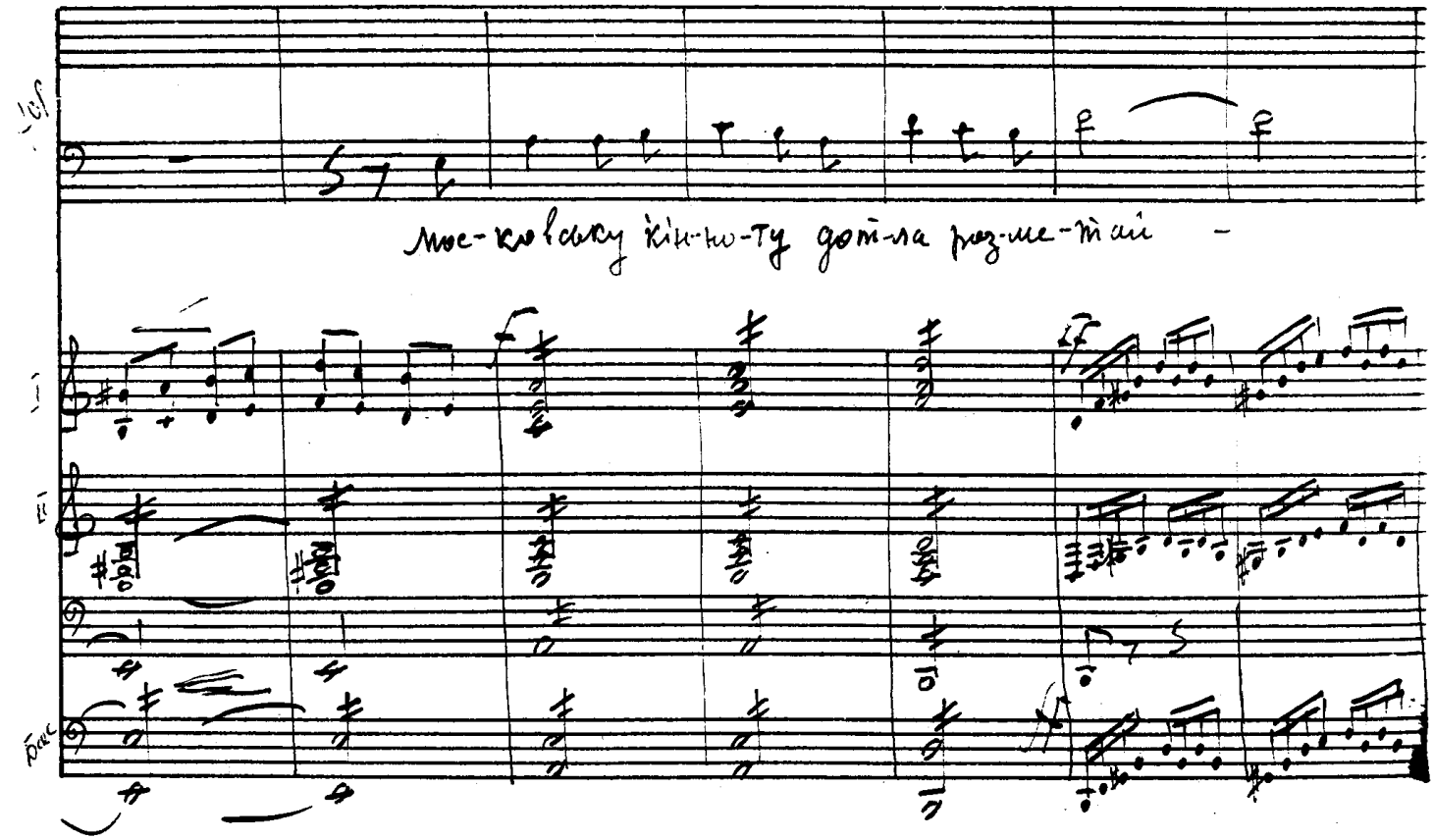

ст. 37.

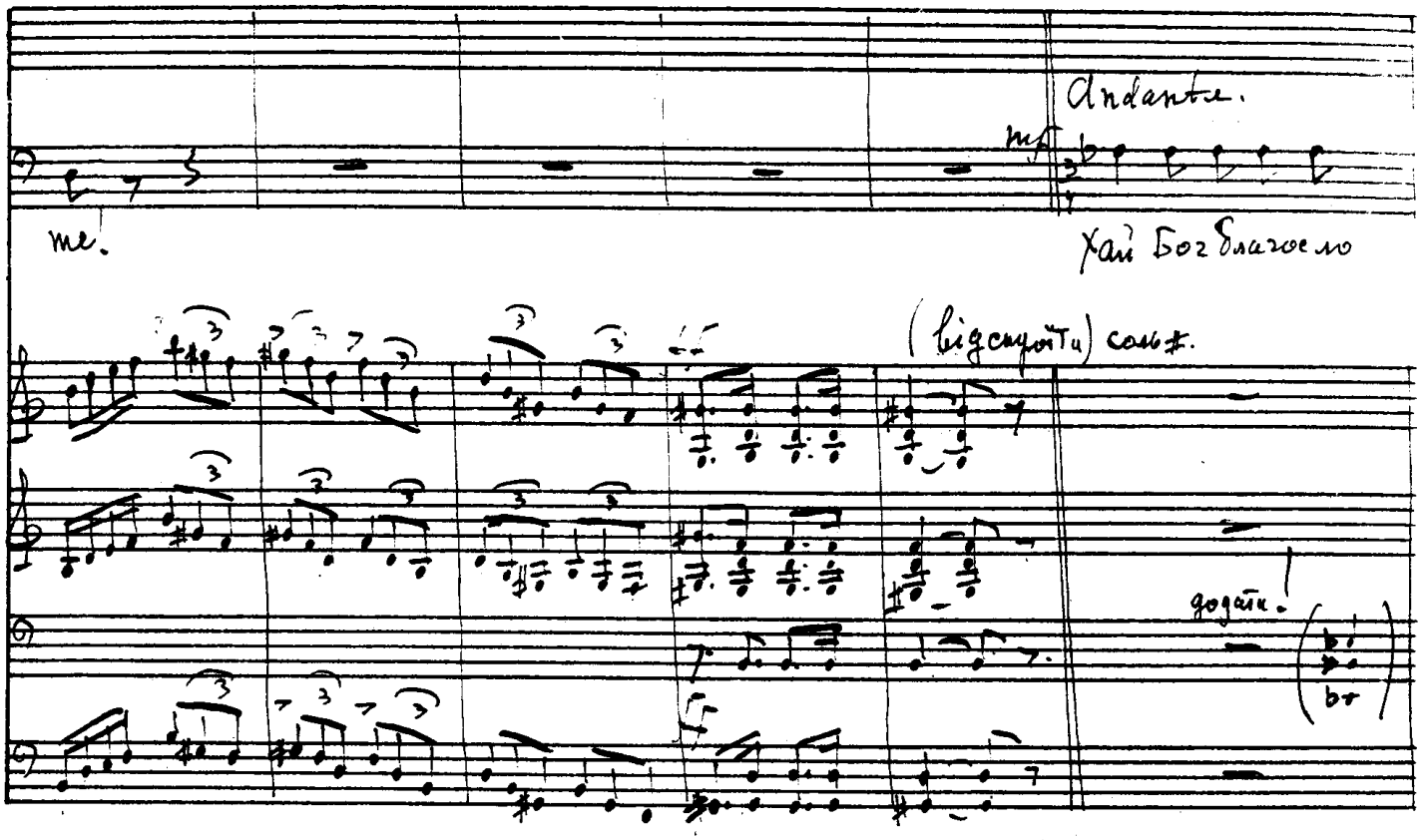

ст. 38. хор Adagio

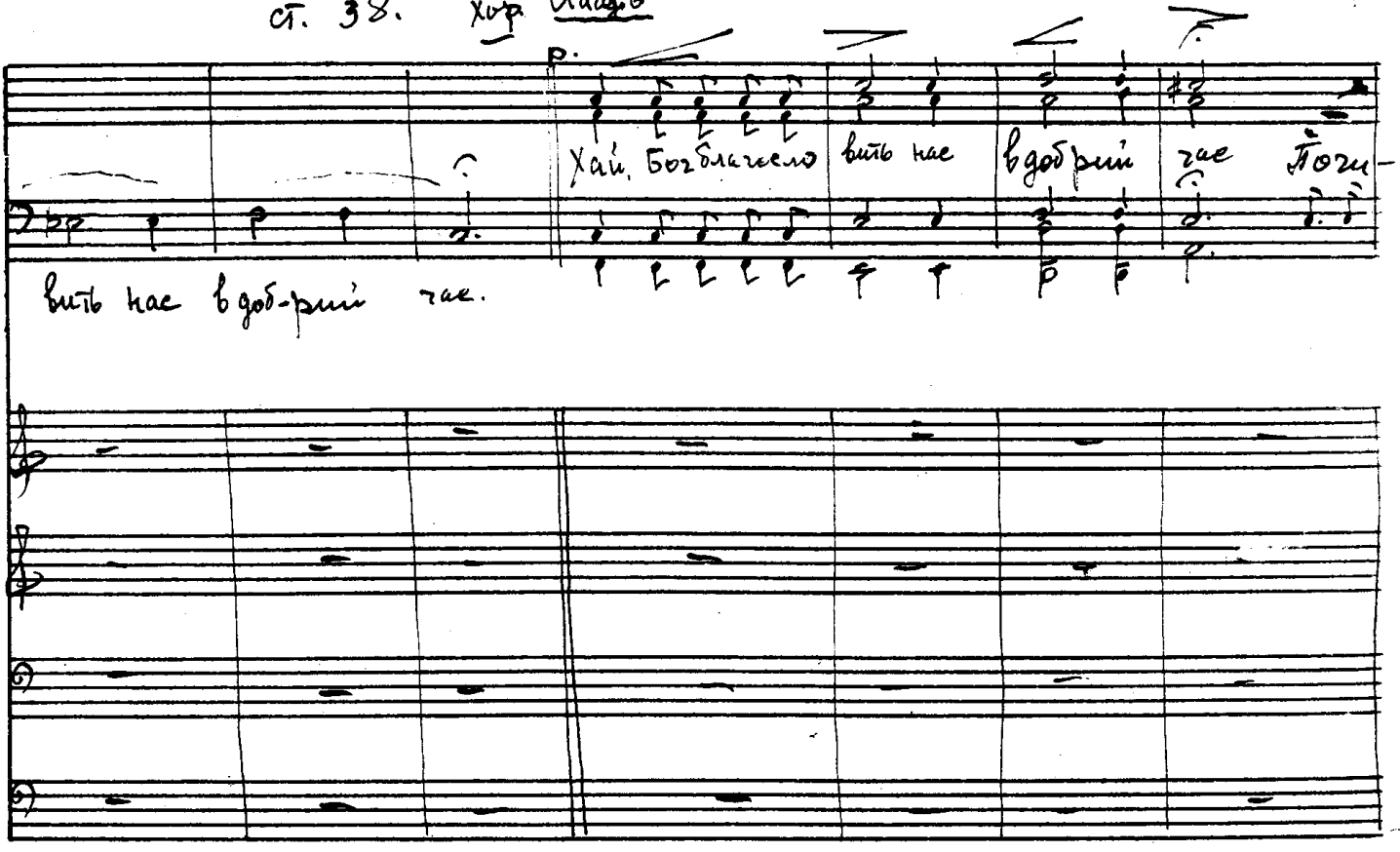

ст. 39.

Хор.

Гей нум хлоп-

най - ме!

Allegro

a temp - Allegro.

ст. 40.

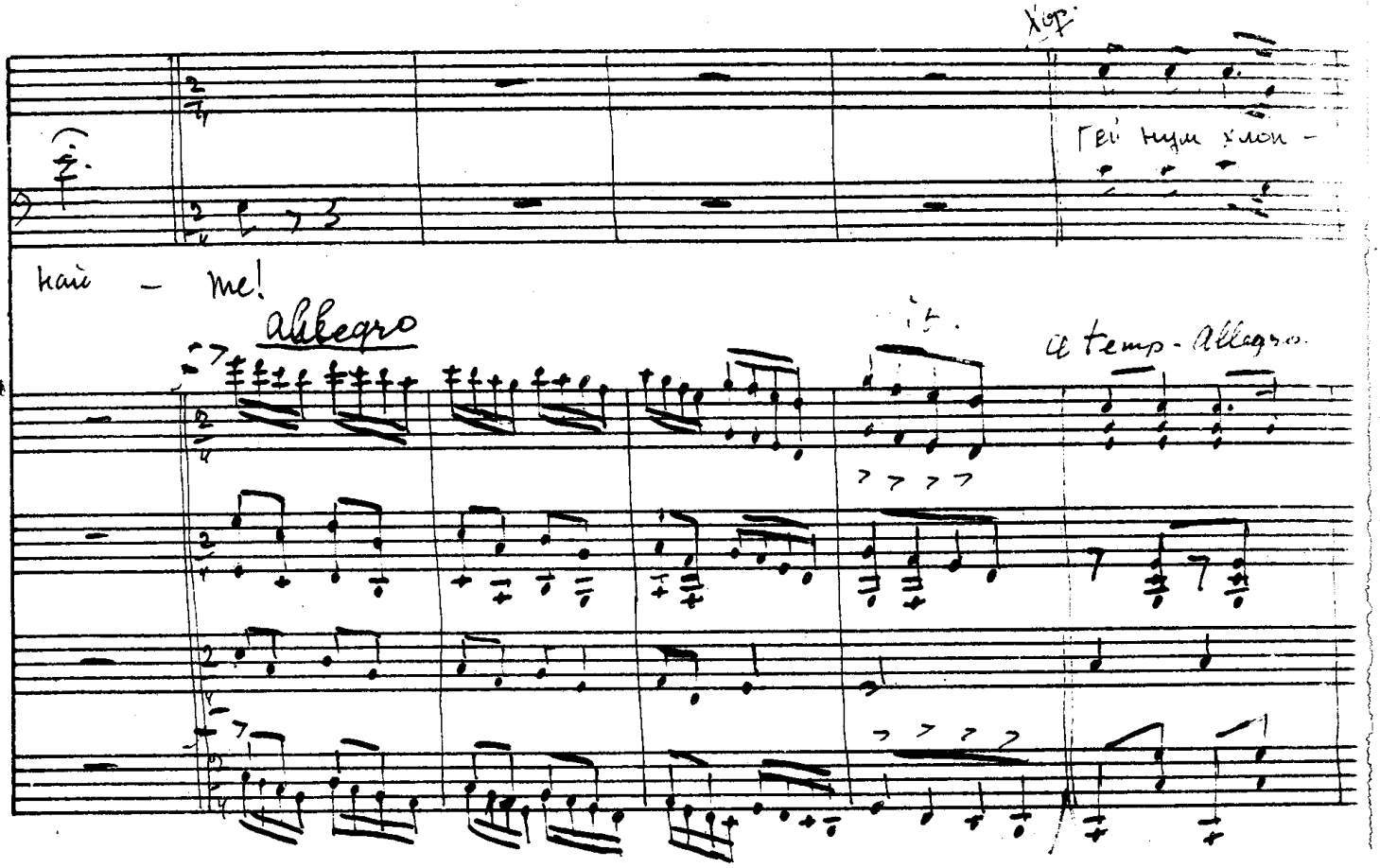

-ці до зброї на черцьно-чу ля - ти Сла ви здо - бу ва - ти

Сла - ви здо бувати гей!

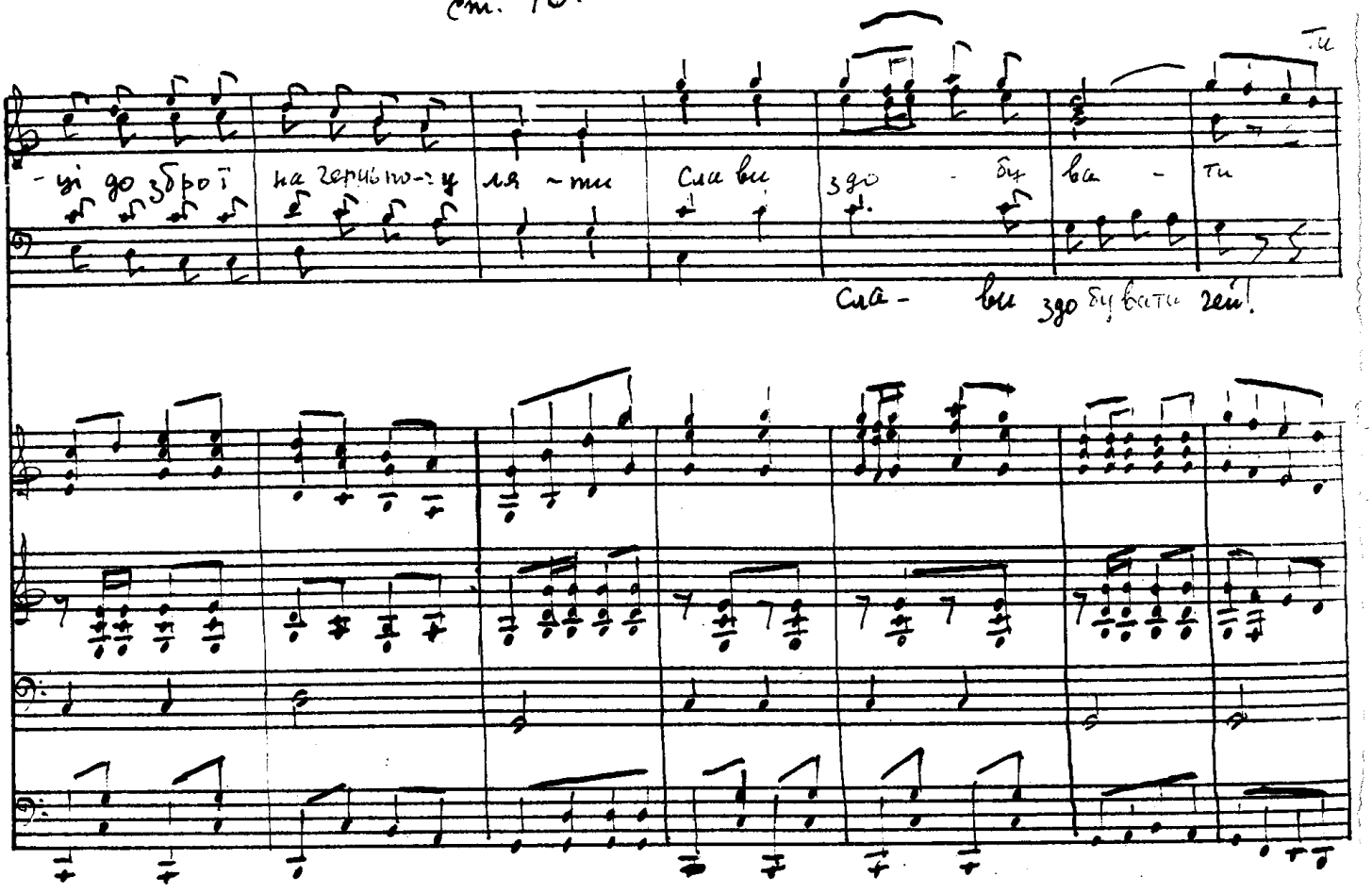

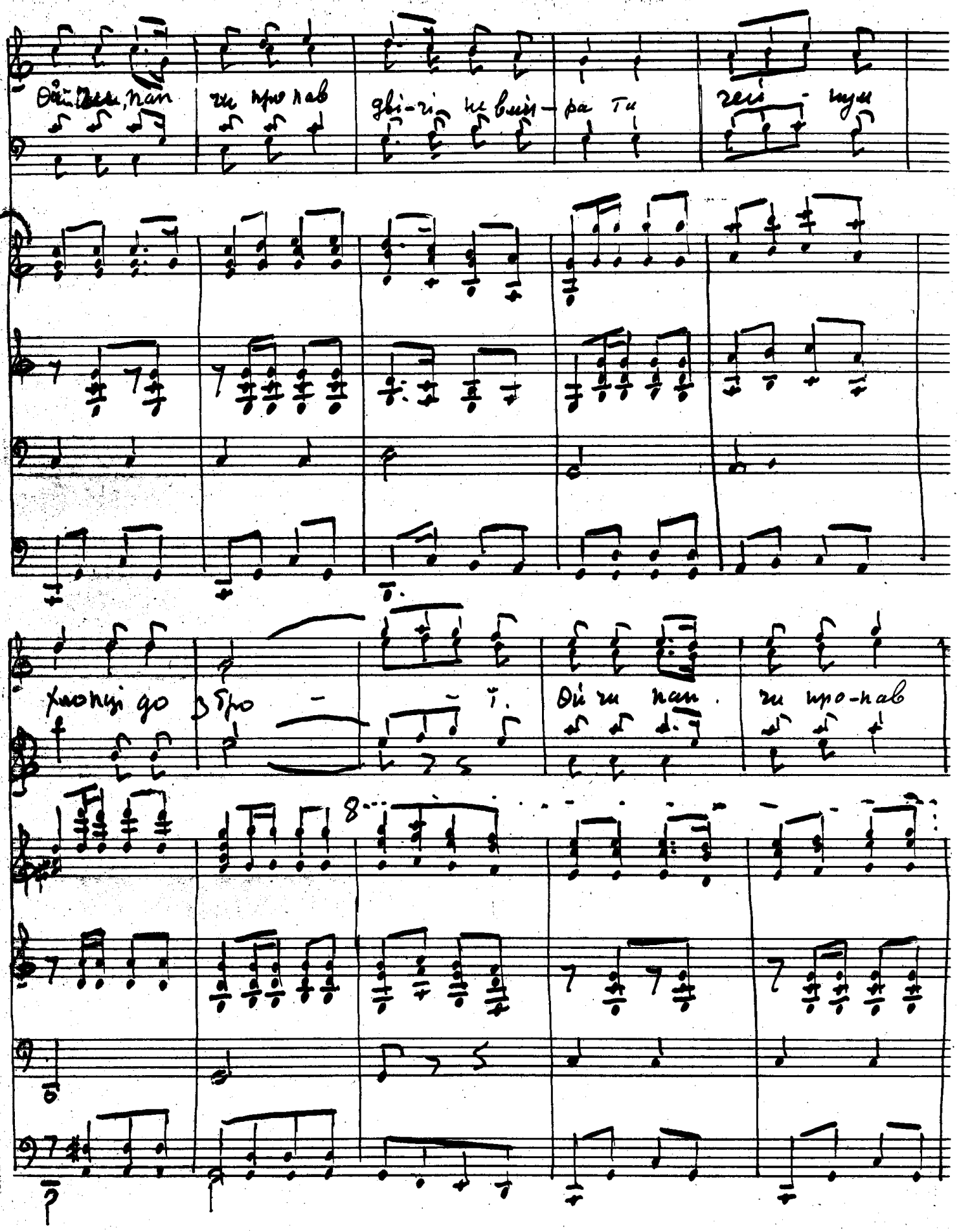

G.SCHIRMER
ROYAL BRAND

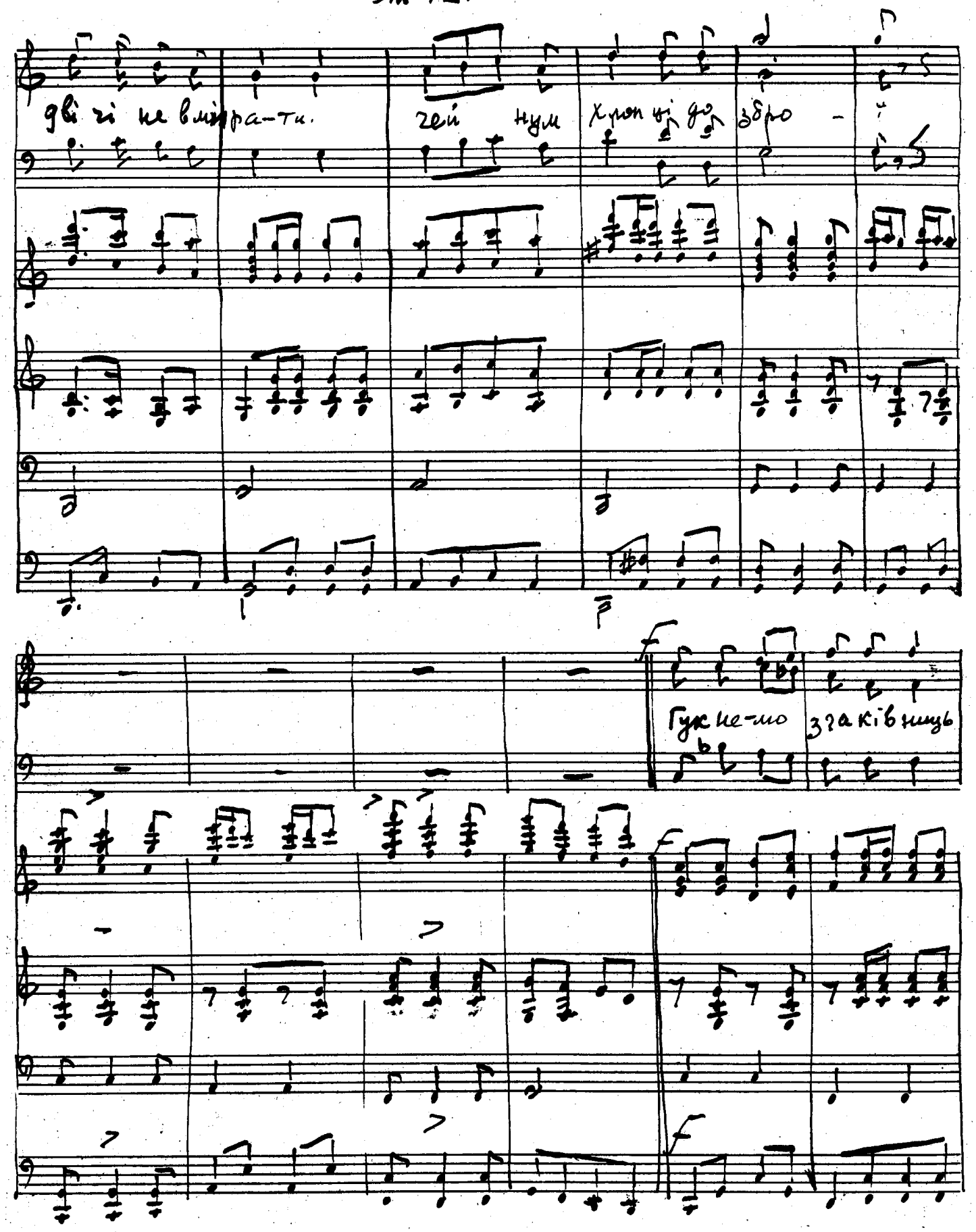
дві чі не вмі ра-ти.
чей нум хроп ці до збро -
Гук не-мо зга ків ниць

вдари-мо вгарма ти, блисне - мо таб - ля - ми

блисне мо таб ля - ми

Ой чи пап чи про-пав дві-чі не вмі ра - ти гей нум хлопці

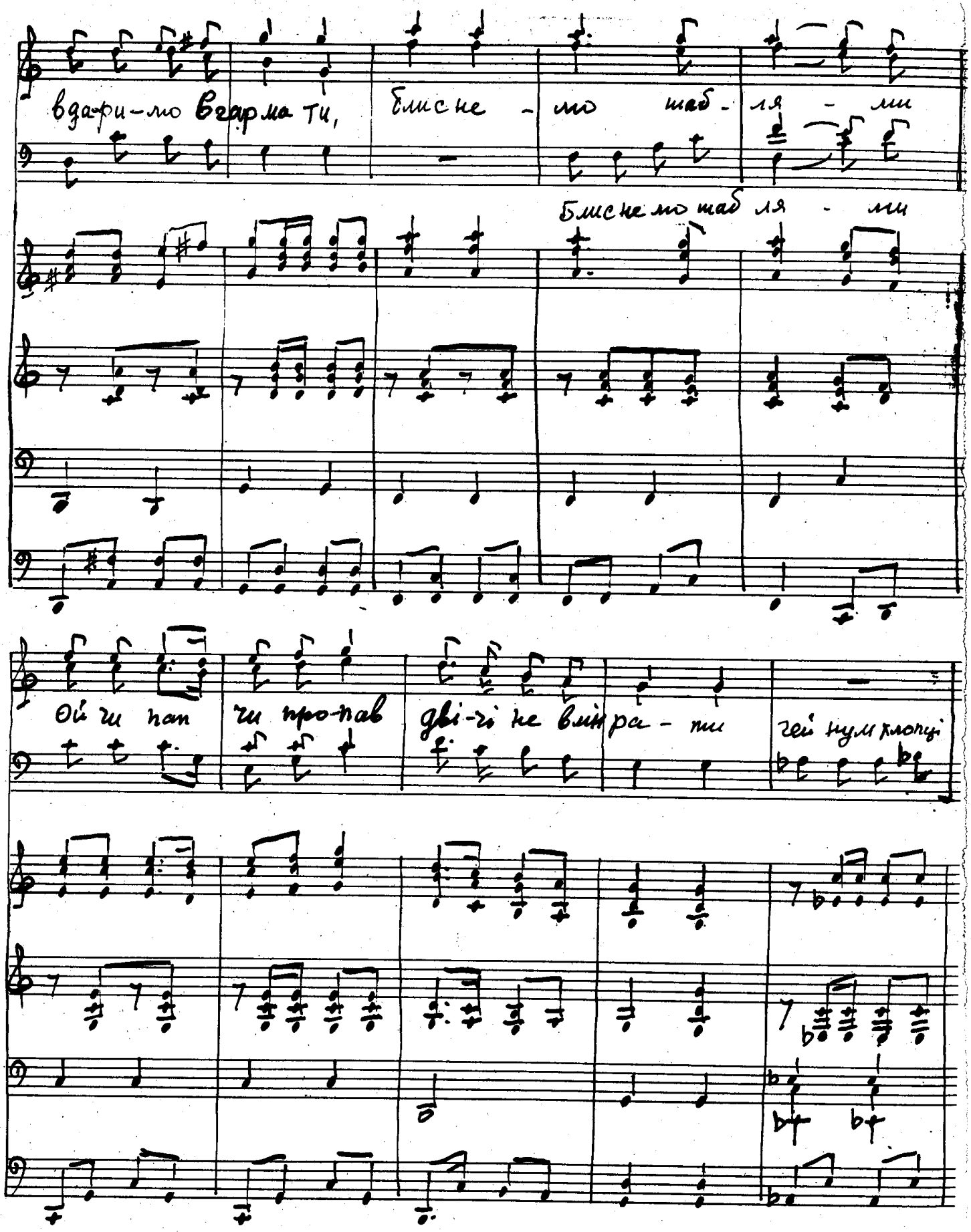

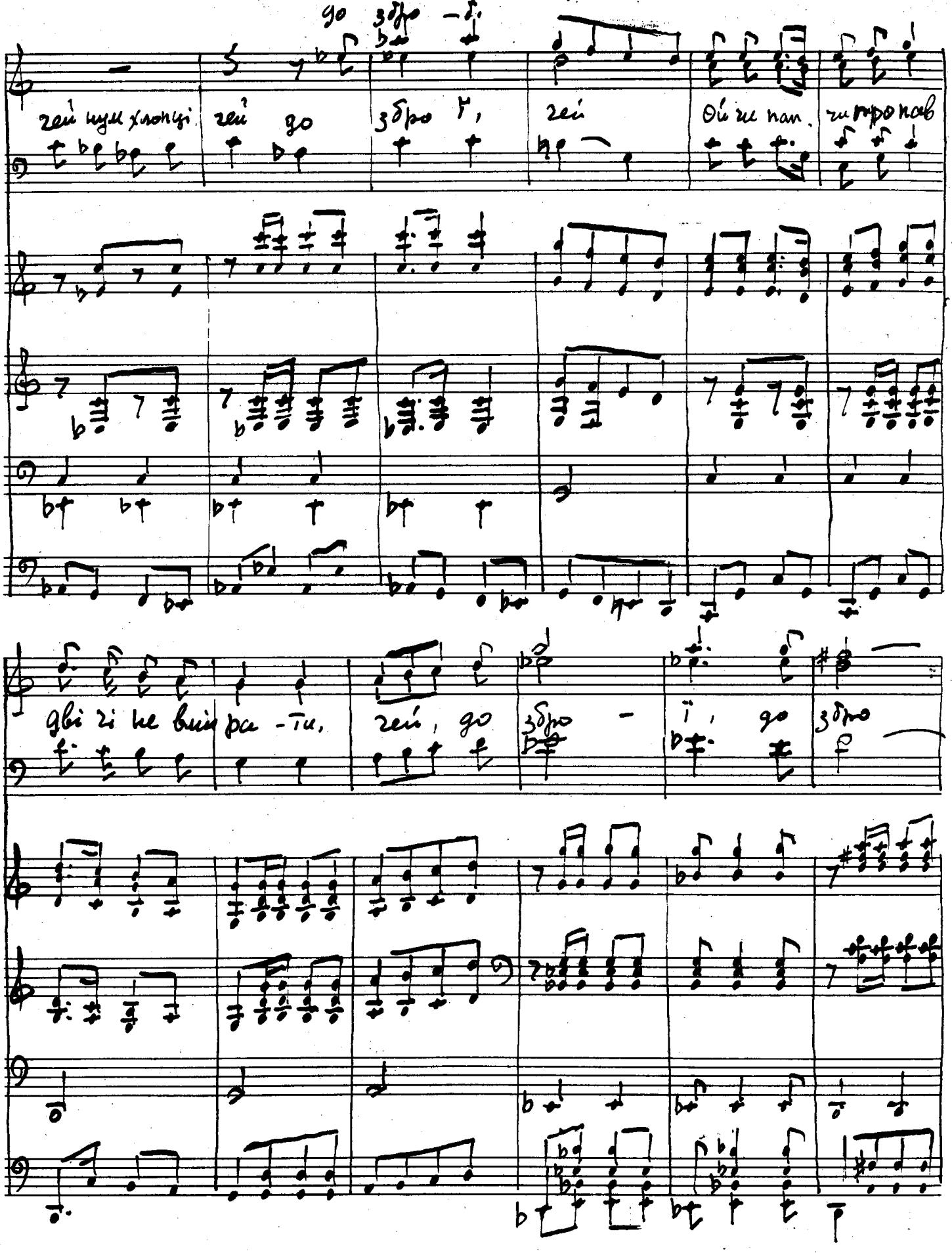

SCHIRMER'S
ROYAL BRAND

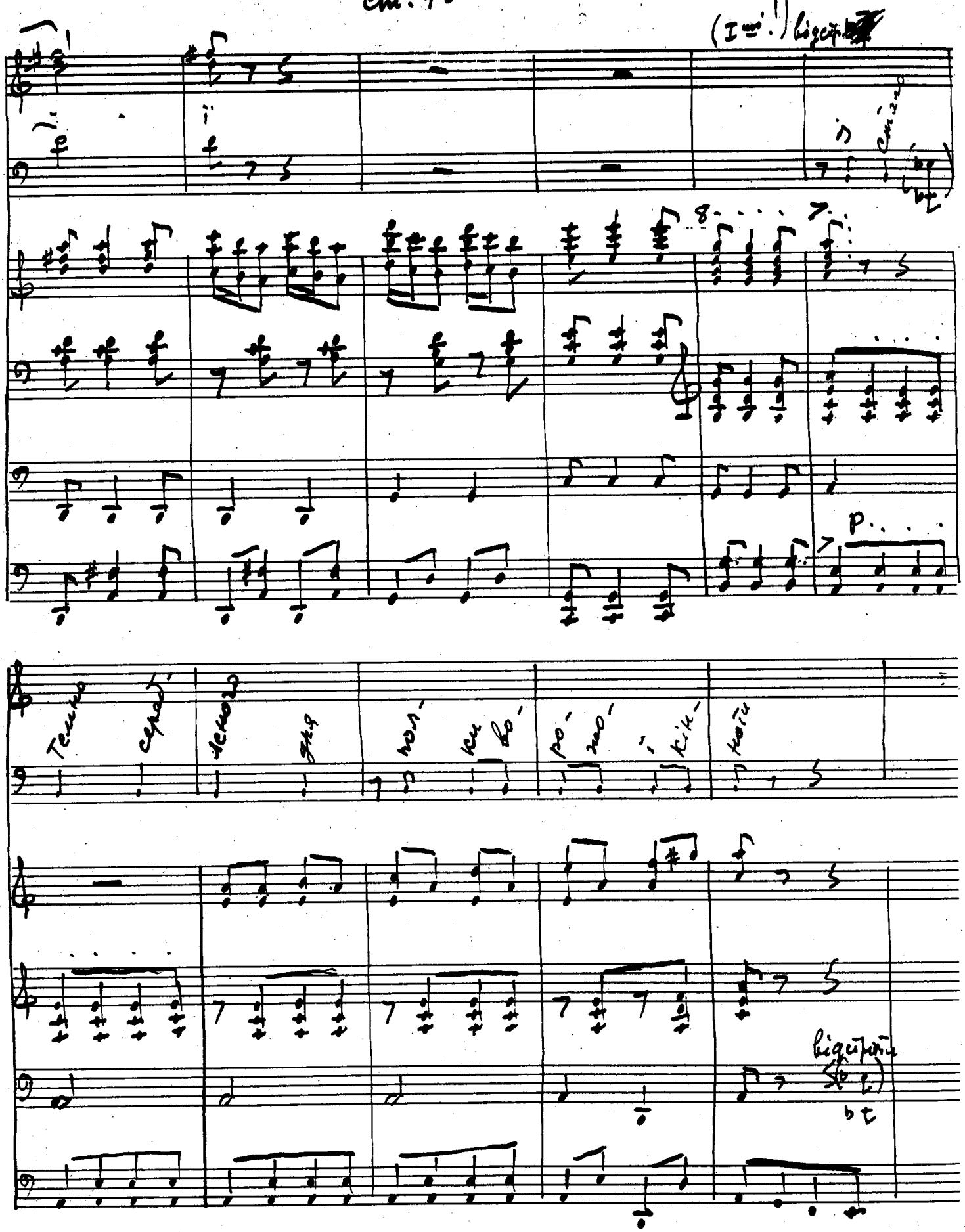

(I-ші!) відстр.

p

Темно сереб-ясного дня пол-ки во-ро-жо-ї кін-ноти

відстрочи

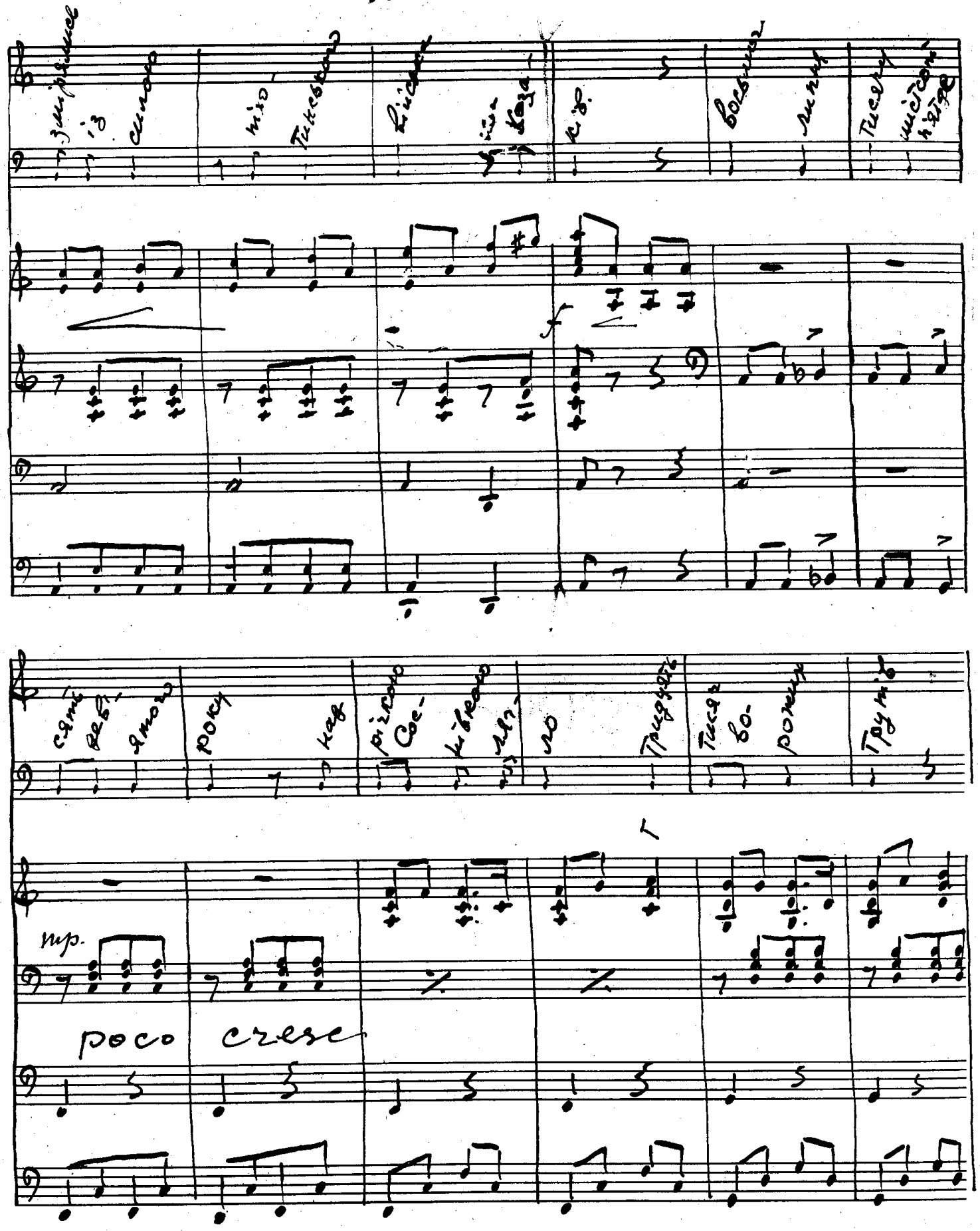

G.SCHIRMER
ROYAL GRAND

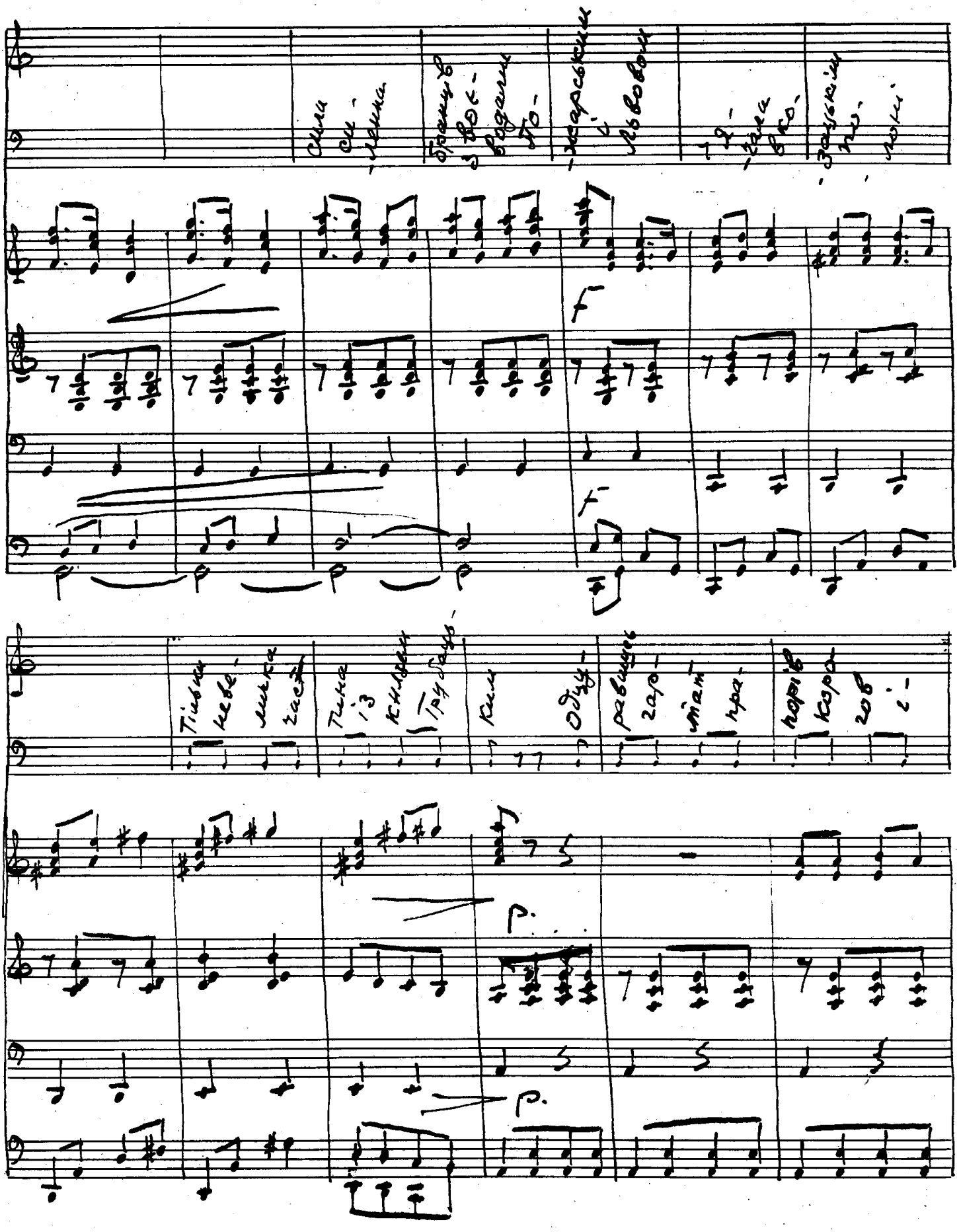
F
F
P.
P.

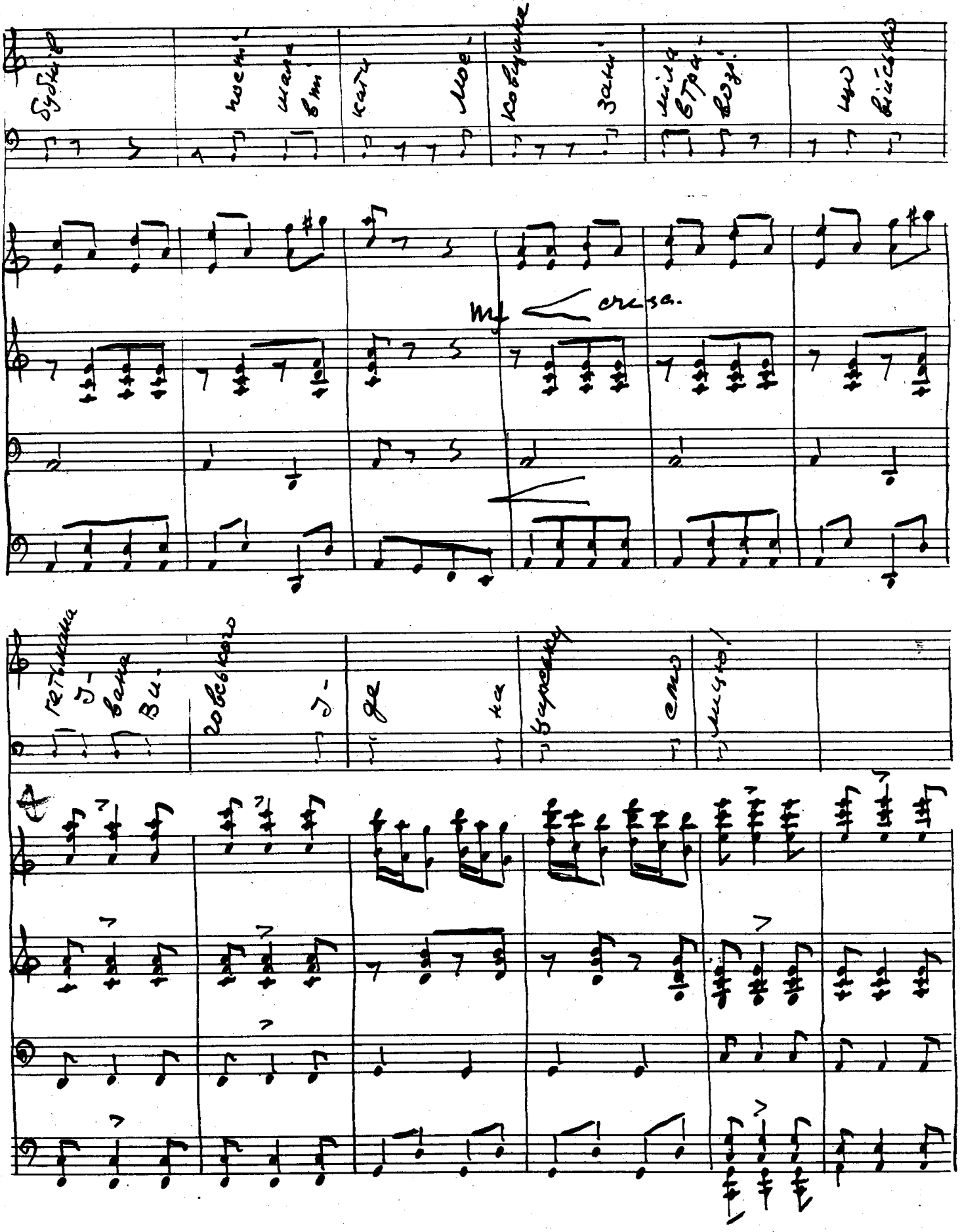

SCHIRMER
ROYAL BRAND

Хор

нам по-мо-же Святий Ю-рій

ще й Пречиста ма-ти. Турка зво - ю ва — ти — ти

Турка, Ту - ка, зво-ю ва-ти. Гей!

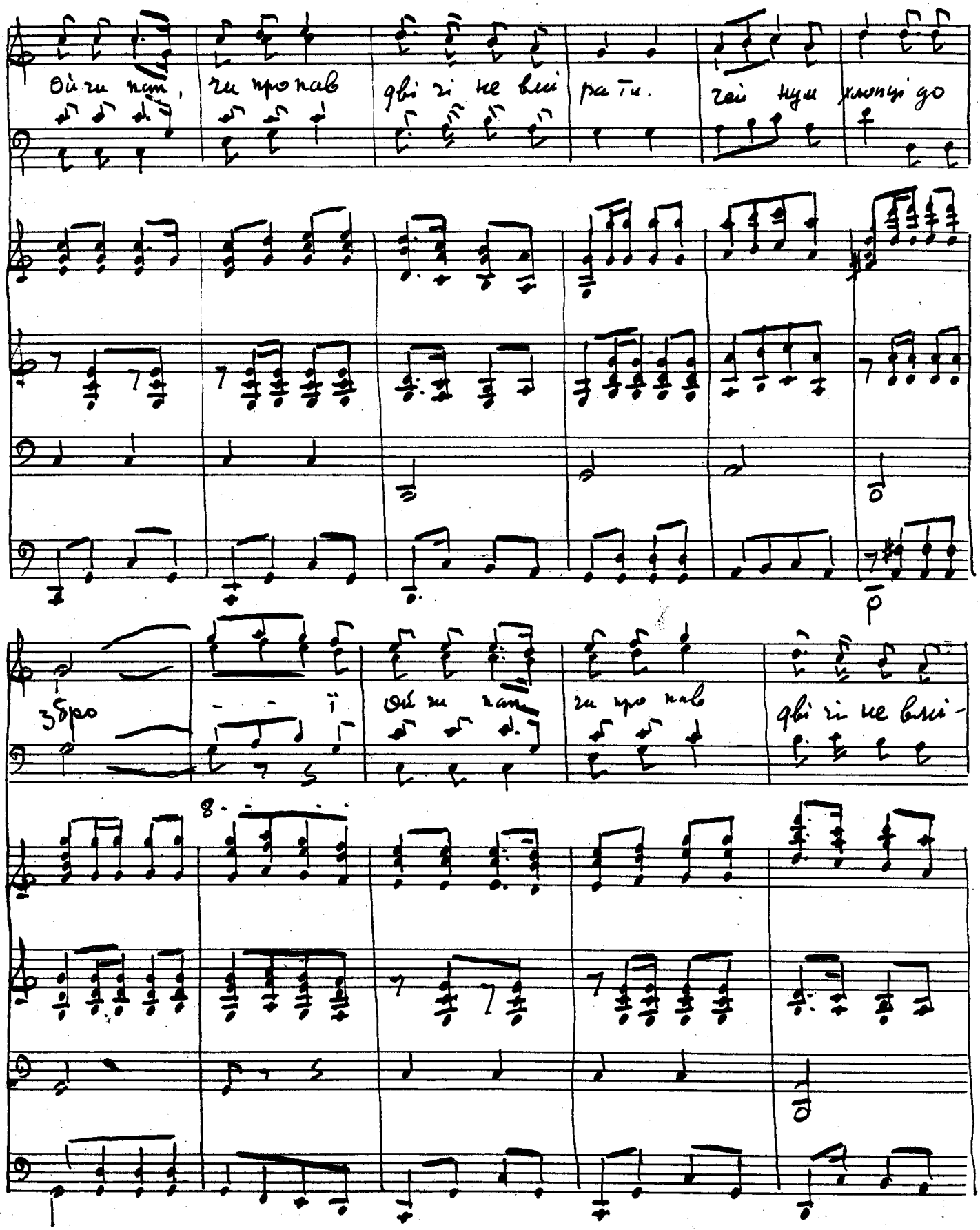

SCHIRMER'S
ROYAL BRAND

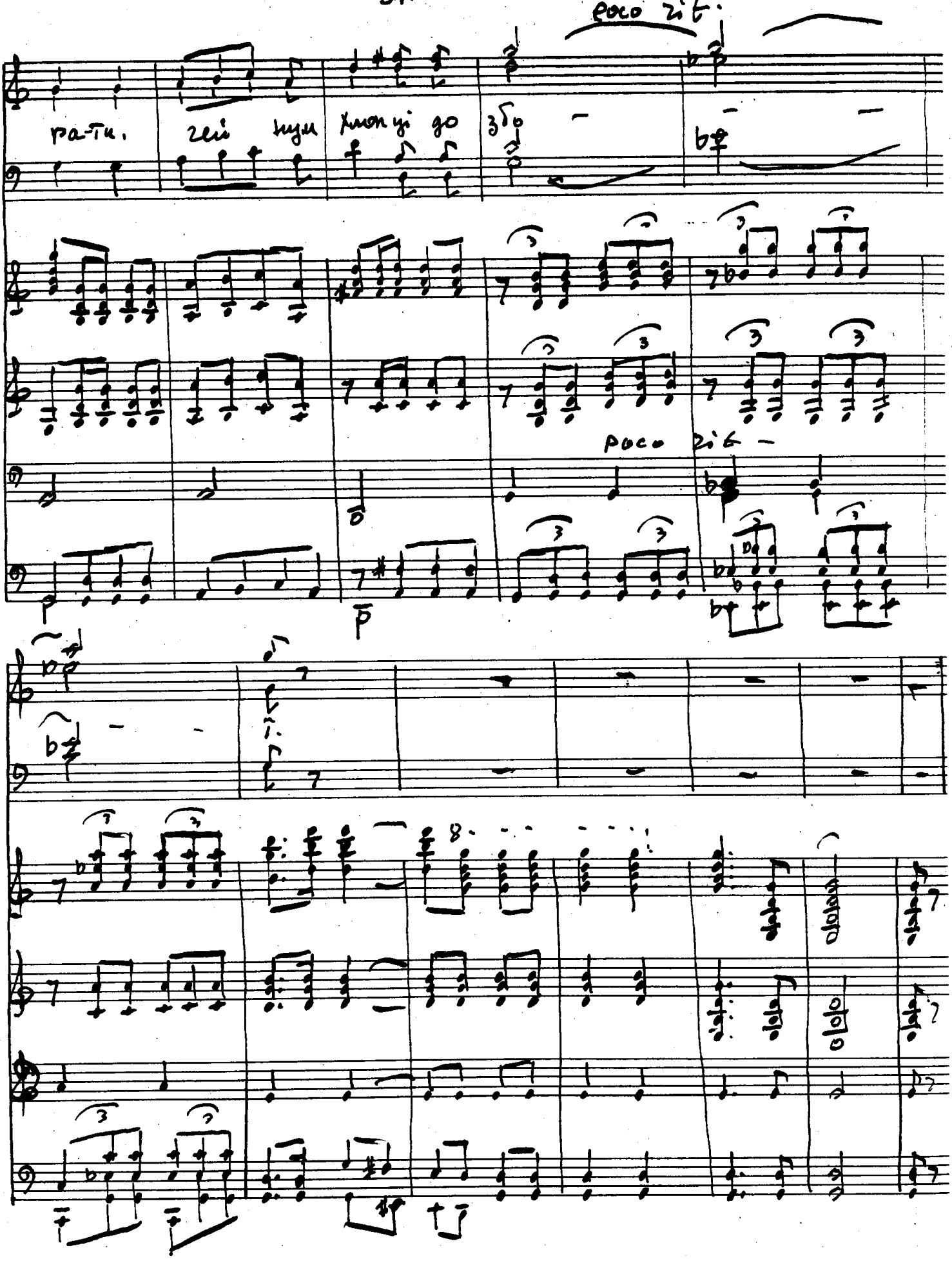
poco rit.
ра-ти, гей нум хлопці до збо
poco rit.

См. 52.

Кобзар andante.

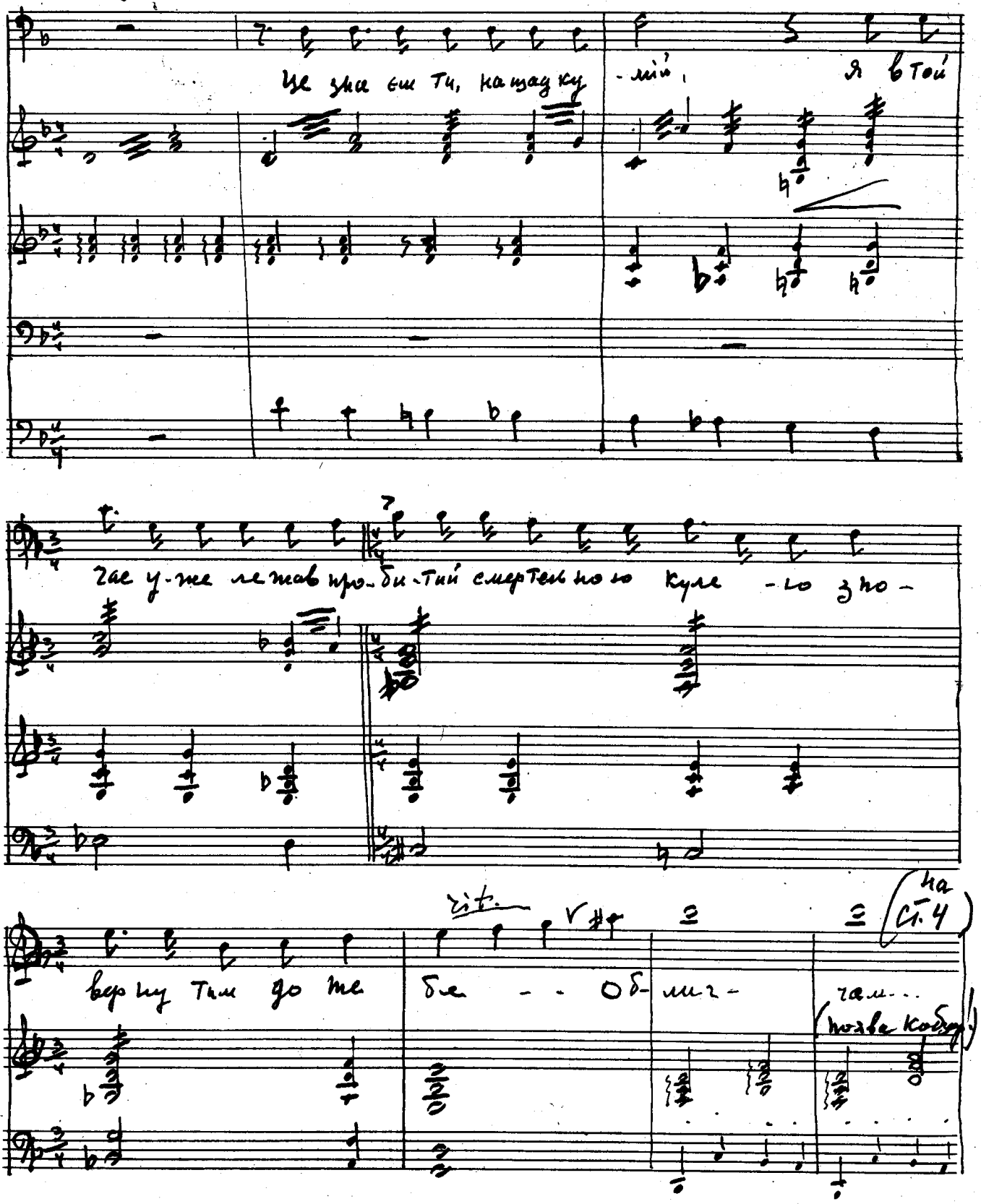

(Декламація Кобзаря)

– Це знати Ти, нащадку мій,
Я в той час уже лежав
Пробитий смертельного кулею
На полі Славетної січі...
З повернених до тебе обличчям...

(відхід кобзаря)

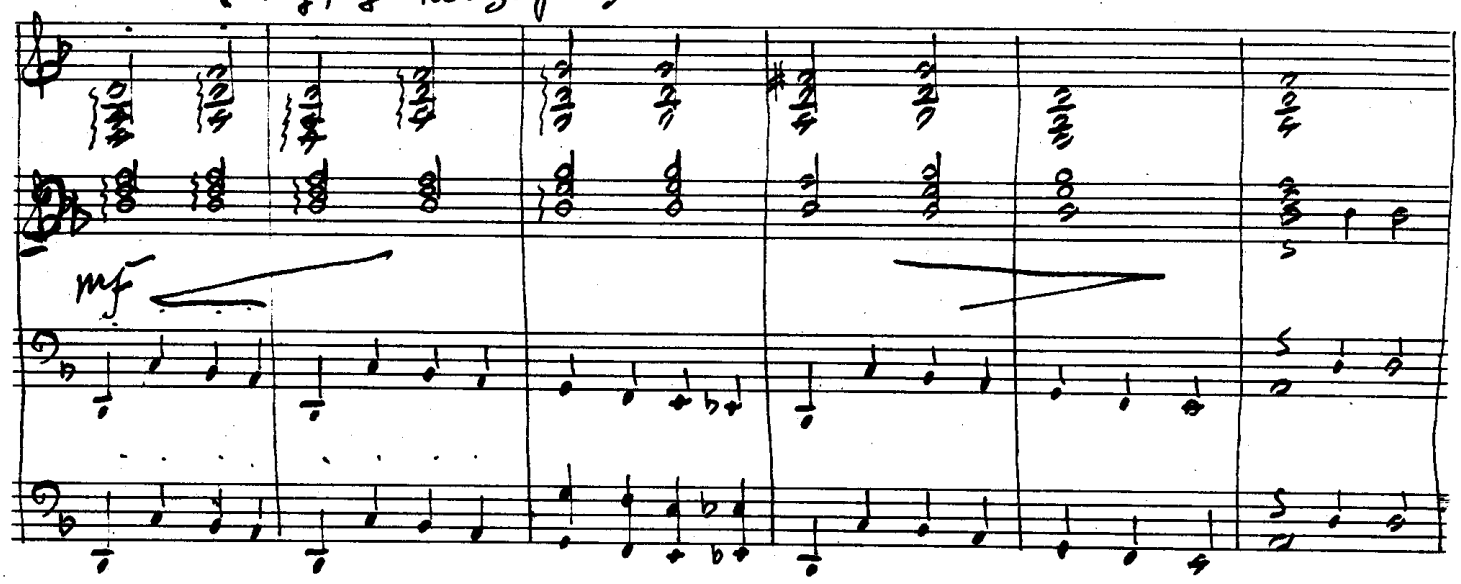

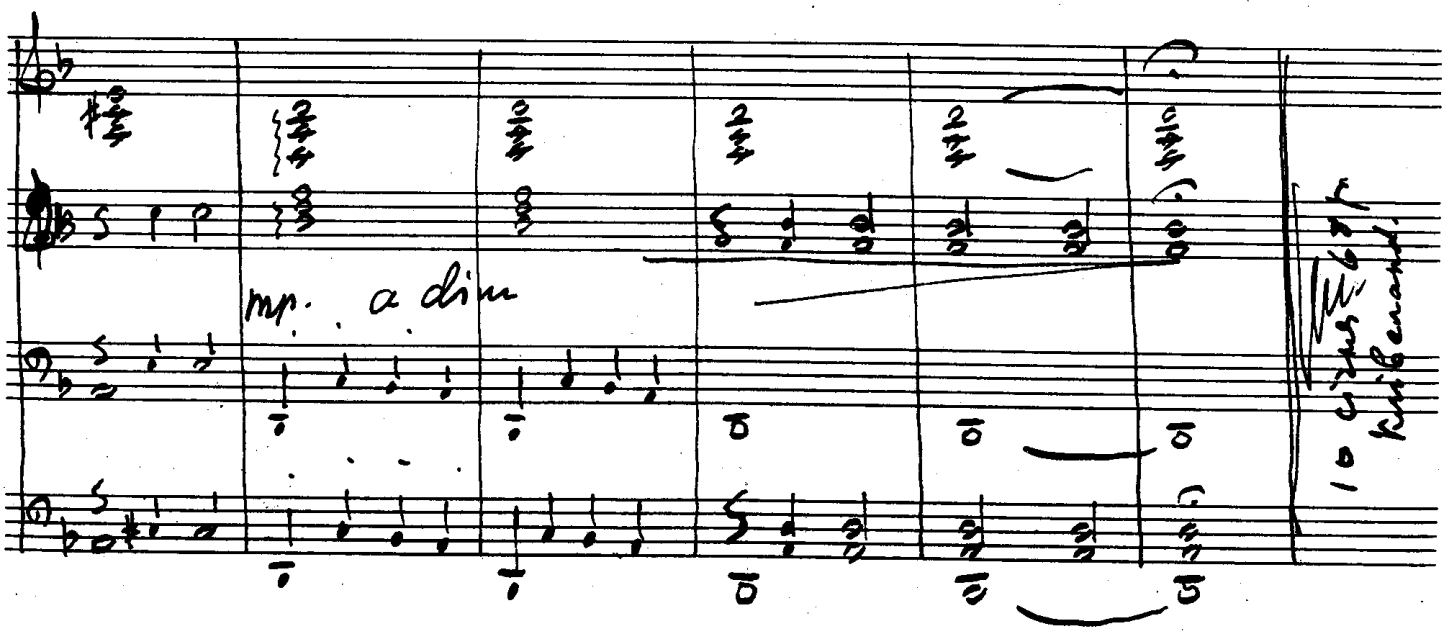

G.SCHIRMER
ROYAL BRAND

ПОЕМА ПРО КОНОТОПСЬКУ БИТВУ

П. Карпенка-Крушиці

Муз. Г. Китастого

Декляматор:
Коли матінка-ніч яворами шепоче
І засне Конотоп і дороги заснуть, —
Починає калина цвісти серед ночі
І тужить починає, хоч туги й не чуть.
І тоді із розритої в полі могили
Сивий-сивий виходить козак. Він бреде
Серед піль, як відлуння боїв, що гриміли,
Розпанахавши небо, від заграв руде.
Він заснути не може, бо тужить калина...
І козак повідає на кобзі своїй,
Як розбила московську орду Україна
У бою конотопському, у січі тяжкій.

Кобзар:
Ой, стомився я, мій нащадку, ідучи до тебе
З даль-дороги нелегкої — з-під ясного неба,
З днів козацької держави, прехоробрих днів.
Я в них виріс і в походи ходив.
Лиш на старість підкосила мене куля клята...
Це було під Конотопом, мій нащадку-брате.
То не чорні тучі громом рокотали,
Не вовки-сіроманці вили-ясували,
То московські полки з воєводою Трубецьким
Конотоп облягали.
Упитися кров'ю козацькою бажали
І до полковника Гуляницького промовляли:

Хор:
— „Гей ти, полковнику Ніженський і Чернігівський,
Нас тут, що зірок опівночі в небі,
Що в полі пшеничному стебел,
А у тебе?
Чотири тисячі війська у тебе.
Здавайся!
Здавайся!!"

Кобзар:
То полковник Григорій Гуляницький з козацтвом зачуває,
Гармати й пищалі заряджає,
Та московську орду вогнем поливає.

Полковник Гуляницький і козаки (хор):
„Ми сіли на смертний загин.
І згинемо всі, як один,
Але міста не віддамо,
Ні,
Не віддамо!!!"

Декляматор:
Повних сімдесят днів і безсонних ночей,
Від квітня 1659 року,
Чотири тисячі обложених козаків
Билися проти сорока тисяч війська воєводи Трубецького.
Їх мучив голод, безвіддя палило,
Кулі прошивали серця багатьом.
Хоробре козацтво з полковником Григорієм Гуляницьким
Долала знемога...
Але міста не віддали!

Кобзар:
Ой, то не соколи до схід сонця злітались вітати,
Не орли у високому небі ширяти,
То військо гетьмана Виговського поспішало Конотоп рятувати,
Свою волю козацькую захищати!

Гетьман Виговський:
„— Гей ви, сотники і полковники, і все браття Січовее!
Чи не ми татарина й турка воювали,
Трапезунд і Кафу брали,
До стін Царгороду приходжали?!
Ляха-єзуїта
Серед зими-літа
З землі козацької —
Як сміття вимітали!
Гей, козаки молодці, добре ви дбайте,
Віру свою православну і волю козацькую захищайте!
Московську кінноту до тла
Розметайте!!!
Хай Бог благословить нас, в добрий час, —
Починайте!!!

Хор: Запорізький марш.

Декляматор:
І стало темно серед ясного дня.
Полки ворожої кінноти змірялись із силою
Піхотинського війська козаків.
Восьмого липня 1659 року
Над річкою Соснівкою лягло 30 тисяч ворожих трупів.
Сила-силенна бранців з воєводами Пожарським і Львовим
Ячала в козацькім полоні.
Тільки невелика частина з князем Трубецьким,
Одцуравшись гармат, прапорів, коротов і бубнів,
Поспішала втікати.
Московщина заніміла в тривозі,
Що військо гетьмана Івана Виговського
Іде на царську столицю!

Кобзар:
Це знаєш ти, нащадку мій.
Я в той час уже лежав
Пробитий смертельною кулею
На полі славетної січі
З повернутим до тебе обличчям...

BATTLE AT KONOTOP
Poem
By P. Karpenko-Krynycia

Translated by V. Hruszkewycz

Narrator:
When Mother-night whispers in the elms
And Konotop, and the roads fall asleep,
The guelder-rose begins to bloom at midnight
And a longing takes hold, though no sadness is felt.
It is then that from a ruined old barrow arises
A gray-haired old Cossack. He moves through the fields
Like the echoes of battles that thundered long ago—
Tearing the sky with red battle glare.
He can't sleep—for the guelder-rose is grieving—
He plays on his Kobza, singing the story
Of Konotop's siege; of the glorious battle
In which Ukraine crushed the Muscovite horde.

Kobzar (Bandurist):
I am weary, my descendant, traveling
To you the long hard way from the past;
From the blue-skied days when Cossack power ruled,
Days of valor and glory and bravery untold.
I grew up then, and rode in the campaigns
And not till my old age was I cut down
By a cursed bullet that came like reaper—
And this at Konotop, great-great-grandson.
Those are not black storm clouds shaking with thunder,
Nor wolves—gray brethren howling with rage,
But Muscovite armies led by Trubetskoy
Besieging Konotop.
They came to get drunk upon Cossack blood.
And thus they taunted Colonel Hulianytskyj:

Chorus:
"Hey, Colonel of Nizhyn and Chernihiv—
We are here in number as the stars in the clear midnight sky—
We are here like the stalks in a rolling wheat field—
And you? But four thousand is all of your army:
Surrender!
Surrender!!"

Kobzar:
To this Colonel Hulianytskyj and his Cossacks

Loaded rifles and cannons
And poured fire down on the Muscovite horde.

Colonel Hulianytskyj and Cossacks (Chorus):
"We are here to the death.
We will die, one and all,
But we'll never surrender the town,
No!
Never!"

Narrator:
Full seventy days and sleepless nights
From April of 1659,
Four thousand besieged Cossacks
Fought off Trubetskoy's forty thousand
They were tortured by hunger, parched by thirst,
Bullets pierced the hearts of many.
Led by Colonel Hryhory Hulianytskyj, the brave Cossacks,
Though desperately weakened,
Did not yield the town!

Kobzar:
Those are not hawks coming to welcome the sunrise,
Nor eagles wheeling high in the sky—
That is the army of Hetman Vyhovskyj
Speeding to rescue besieged Konotop.
Coming to defend the freedom of Cossacks!

Hetman (Sovereign) Vyhovskyj:
My commanders! My brethren Cossacks!
Did not we wage war on the Tartars and Turks!
And capture the cities of Trabzon and Kaffa!
To the very walls of Constantinople stand!
And summer and winter
Did we not sweep
Like rubbish
The Jesuit Poles
From our Cossack land?
Hey, brave Cossacks—be alert--
Guard well your freedom and Orthodox faith!
Smash to the last the Muscovite horsemen!
May God give us his blessing this hour—
Begin!

Cossacks (Chorus): Zaporozhian marching song

Narrator:
The once bright day darkened;
The enemy cavalry
Measured its strength
Against Cossacks on foot!
On the eight of July, 1659
A full thirty thousand of the enemy troops
Lay dead on the banks of the river Sosnivka.
An uncounted number—including the leaders Pozharsky and Lvov—
Captured by Cossacks
Bemoaned their fate.
A small number hastily fled with Trubetskoy,
Abandoning their cannons, flags, standards and drums.
Moscow went numb
With fear at the news
That the army of Hetman Ivan Vyhovskyj
Was moving relentlessly
Against the Tsar's Capital!

Kobzar:
Then know you this, my descendent,
By that time I already lay
Dead on the field of that famous siege
Pierced by that fatal bullet
My face turned toward you…